

ב"ה • ערב חג השבועות • ה' בסיוון התש"פ

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

התקשרות

א'שמ"ט

שיחות • אגרות • פניני חסידות לפרשת השבוע
• הלכות, מנהגים וטעמיהם • חדש! ביאורים בפרק קי"ט
• ניצוצות • סוגיות בתורת רבינו • זמנים • יומנים ותאריכי
חב"ד

צעירי
אגודת
חב"ד

סיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר, שבשנת תר"פ, שנת הפרידה, שבה נפרד מאביו כ"ק אדמו"ר נ"ע, הרבה כ"ק אדנ"ע לדבר עמו אודות המאמר דיבור המתחיל 'והדרת פני זקן' שבלקוטי תורה. במאמר זה מבאר גודל המעלה שדברי תורה חקוקים במוחו, שאז, גם בשעה שאינו עוסק בתורה, הקב"ה שוכן עד בקרבו... השינון והבקיאות בהמאמר - מלבד התועלת להתקשרות בעת חזרת המאמר, הרי, גם בשאר הזמנים יהיה מוחו ממולא בתורתו של הרבי, שבתורה זו מסר הרבי את עצמו לחסידים, ובמילא, נמצא הוא בהתקשרות תמידית עם הרבי וכלשון הלקו"ת: "בלי שום הפסק ופירוד לעולם אפילו רגע אחד".
 ובעניין זה לא נוגע כל-כך הכמות, שינון כל המאמר, או (אם מצד איזה סיבה שהיא אינו יכול לשנן כולו) מחצית המאמר; בעיקר נוגע האיכות - שיהיו חקוקים במוחו, אותיות החקיקה, מים חיים, זוחלין, מי מעיין, שמחוכרים עם המקור, עצם הנפש...
 (משיחת י"ט כסלו תשי"א - תו"מ ח"ב ע' 126)

4 < דבר מלכות • 8 < ניצוצי רבי • 7 < עת לדעת • 16 < לוח השבוע
 21 < שניים מקרא ואחד תרגום

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ותיפילין	זמן ק"ש	סוף חצות והלילה	מנחה גדולה	חממה שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	72 ד' הזריחה	120 ד' הזריחה						
ה' ה' בסיוון	4.12	3.05	4.38	9.05	12.38	1.13	7.39.4	8.07
ו' ו' בסיוון	4.11	3.04	4.38	9.05	12.38	1.13	7.40.0	8.07
ש"ק, ז' בסיוון	4.11	3.04	4.37	9.05	12.38	1.14	7.40.6	8.08
א', ח' בסיוון	4.10	3.03	4.37	9.05	12.39	1.14	7.41.2	8.09
ב', ט' בסיוון	4.10	3.02	4.36	9.05	12.39	1.14	7.41.8	8.09
ג', י' בסיוון	4.09	3.01	4.36	9.05	12.39	1.14	7.42.3	8.10
ד', י"א בסיוון	4.09	3.01	4.36	9.05	12.39	1.14	7.42.9	8.10
ה' י"ב בסיוון	4.08	3.00	4.35	9.05	12.39	1.14	7.43.4	8.11
ו' י"ג בסיוון	4.08	3.00	4.35	9.05	12.39	1.15	7.43.9	8.12

זמני הדלקת הנרות וצאת השבת

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
חג השבועות	19:02	19:18	19:10	19:18	19:10	19:18	19:19	19:19
נשא	19:03	19:18	19:11	19:18	19:11	19:18	19:19	19:19
בהעלותך	19:07	19:22	19:15	19:22	19:15	19:22	19:23	19:23

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו • יו"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב

מערכת: לוי יצחק שייקביץ, יוסף יצחק אולידורט,
 אליהו קעניג, אברהם מרינובסקי

מו"ל: המרכז לעזרי שליוחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד 6084000

אינטרנט: www.chabad.org.il דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org.il

ISSN 7474-0793 • ניל"ן 1349

פרשת נשא | להרים את הראש' מה'רגל'

בבית היהודי - שהוא משכן להקב"ה - ישנם כל מיני תפקידים ועבודות שצריכים להיעשות בו, אבל, הפירוש הפשוט ד"נשא" הוא - מלשון הרמה. ובזה גופא - "נשא את ראש", היינו, להגביה ולהרים גם את ה"ראש", אשר, על ידי זה נעשה ענין של הרמה בכל הגוף, גם ב"רגל", עד לחלק הכי תחתון - עקב שברגל.

וביאור העניין בעבודת האדם: ענין ה"ראש" בעבודת האדם הוא - ענין המוחין, הבנה והשגה, ובכללות - לימוד התורה. ועל פי זה, ההוראה ד"נשא את ראש" היא - שצריך להיות ענין של הרמה בעבודת ה"ראש", לימוד התורה.

על ידי הרמת ה"ראש" נעשה ענין של הרמה בכל הגוף, היינו, הרמה בכל עניני העבודה התלויים וקשורים בשאר אברי הגוף, החל מ"חוט השדרה" המעמיד את כל הגוף - עבודת התפלה, עד ל"רגל", מצוות התלויות ברגל, ובכללות - "הוי רץ למצוה", ע"י הרגל על לעקב שברגל, אשר בהרמתה מן הארץ תלוי ענין ההליכה והריצה. ולאידך, ענין ההרמה בכל הגוף פועל גם על הראש - שכן, כאשר לימוד התורה הוא באופן ד"כל עצמותי תאמרנה", הרי זה פועל עילוי בלימוד עצמו, כמרז"ל "אם ערוכה ברמ"ח איברים משתמרת", ובזה גופא - לא רק "משתמרת", אלא גם "מתברכת" - כב' הגרסאות במרז"ל "מתוך שחסידיהם הם כו", "תורתם משתמרת או "ברכה ניתנת בתורתן".

(ש"פ נשא, תו"מ תשמ"ו ח"ג עמוד 285)

הכתב והמכתב פיוס להתנים

מענה לשני חתנים שבקשו מהרבי שיואיל להתוועד בשבת ה'אופרופעניש' שלהם:

הנ"ל קשה, כדי שלא לבייש הקודמים שלא השתתפתי בהאופרופעניש - אבל כדי לפייסם - שני החתנים אתן מהנשמר אצלי מכוס של ברכה דחה"ש [= דחג השבועות], זמן נישואי הקב"ה וכן"י [= וכנסת ישראל] בשטומו"צ ולנס"ז [= בשעה טובה ומוצלחת ולנצח סלה ועד].

מורה שיעור ללימוד היומי ברמב"ם

ה' בסיון ה'תש"פ - י"ג בסיון ה'תש"פ

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ה'	ה' בסיוון	הל' מלוה ולוה פרק ז-ט.	הל' עדות פרק יג.	מל"ת רלט.
ו'	ו' בסיוון	פרק י-יב.	פרק יד.	מ"ע קצט. מל"ת רמ.
ש"ק	ז' בסיוון	פרק יג-טו.	פרק טו.	מל"ת רמא. רמב.
א'	ח' בסיוון	פרק טז-יח.	פרק טז.	מל"ת רלה.
ב'	ט' בסיוון	פרק יט-כא.	פרק יז.	מל"ת רלו.
ג'	י' בסיוון	פרק כב-כד.	פרק יח.	מל"ת רלז.
ד'	י"א בסיוון	פרק כה-כז.	פרק יט.	מ"ע קצח.
ה'	י"ב בסיוון	הל' טוען ונטען.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק כ.	מ"ע רמו.
ו'	י"ג בסיוון	פרק ד-ו.	פרק כא.	מ"ע רמו.

קבלת התורה מתוך אהבה

כאשר ניגשים למתן-תורה מתוך תנועה של יראה, הרי זה פועל שנבהלים ונעמדים מרחוק, "וירא העם וינעו ויעמדו מרחוק" • לעומת זאת, הגישה הטובה והנעימה יותר היא, יראה הבאה מצד אהבה • עניין זה נוגע גם לקיום המצוות, שמצד גודל אהבתו להקב"ה הרי הוא ירא להיות נפרד ממנו, ומצד זה נזהר בשמירת מצוות לא-תעשה • משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

א

ויש לבאר תיווך הדברים - בהקדים שספר הזוהר הוא חיבורו של רשב"י, שעניינו הוא החיבור דנגלה דתורה ופנימיות התורה.

וכידוע⁶ שהיו תנאים שעיקר עסקם היה בנגלה דתורה, וכמו כן היו גם "מארי קבלה"; ואילו עניינו של רשב"י היה בשני העניינים - בנגלה ובפנימיות התורה, כיוון שרשב"י חיבר נגלה דתורה ופנימיות התורה יחד, דהיינו שגם בנגלה דתורה גילה את הפנימיות שבה.

וכן הוא גם בנידון-דידן, שמאמר הזוהר "אנן בחביבותא תליא מילתא" אינו סותר לדברי הגמרא "אף כאן באימה וביראה וברתת ובזיע", אלא שבזוהר מגלה את פנימיות הפירוש בגמרא - שהיראה הרצויה היא באופן ש"בחביבותא תליא מילתא", היינו, שגם היראה צריכה להיות מצד אהבה, כמבואר בתניא⁷ שישנו "דחילו הנכלל ברחימו".

א

וביאור העניין:

כדי לבוא לידי יראה - ישנם שני אופנים: אפשר לבוא לידי יראה על-ידי התבוננות השייכת ליראה, ואפשר לבוא לידי יראה על-ידי אהבה, שזהו עניין

במתן-תורה נאמר¹ "וירא העם וינעו ויעמדו מרחוק", דהיינו שבני-ישראל עמדו בתנועה של יראה. ולכן אמר להם משה רבינו "אל תיראו"², דהיינו שלא יעמדו בתנועה של יראה.

אבל בנוגע לדורות - איתא בגמרא³ "מה להלן באימה וביראה וברתת ובזיע, אף כאן באימה וביראה וברתת ובזיע", דהיינו, שהעניין דמתן-תורה שישנו באופן תמידי - כפי שאנו אומרים "נותן התורה", לשון הווה⁴, כיוון שמתן-תורה ישנו בכל יום ויום, ובפרט בחג השבועות, "זמן מתן תורתנו" על כל השנה - צריך להיות מתוך יראה דווקא.

והנה, אף-על-פי שבגמרא נאמר שצריך להיות עניין היראה, הרי בזוהר⁵ (בחלק שאומרים ב"תיקון ליל שבועות") איתא להיפך - "התם (במתן תורה) יאות הוה למהוי דחיל, אנן בחביבותא תליא מילתא", דהיינו שצריך-להיות התנועה דאהבה, היפך היראה.

ב

(1) יתרו כ,טו.

(2) שם,יז.

(3) ברכות כב,א. וש"נ.

(4) ראה של"ה כה,א. לקו"ת תזריע כג,א ובכ"מ.

(5) ח"ג קכ"ח,א.

(6) ראה סה"מ מלוקט ח"ב עמ' שב ואילך. וש"נ.

(7) ספ"ט.

יוטל כתיב¹²... כי נשאר בה בחינת רשימו ממדריתו הראשונה, אך עיקרה מאהבה שנתחנך והורגל בה מנעוריו" - דלכאורה אינו מובן: כיוון ש"שורשי עבודת ה' ויסודתיה הן דחילו ורחימו" (כמו שכתב לפני זה), היינו, שצריך להיות אהבה וגם יראה - מהי הפעולה בכך שלא יסור "מאהבה שנתחנך והורגל בה", בשעה שצריך להיות גם יראה? - אך הביאור הוא על-פי הנ"ל, שהיראה באה מצד האהבה.

וזהו מה שכתוב בזהר "אנן בחביבותא תליא מילתא" - שהדרך ללימוד התורה וקיום המצוות, הן קיום מצוות עשה והן קיום מצוות לא-תעשה, הוא באהבה ("בחביבותא"), דאף שהשורש דמצוות לא-תעשה הוא יראה - הרי היראה גופא צריכה להיות מצד אהבה, כנ"ל.

ה

והנה, דובר לעיל¹³ שההכנה למתן-תורה צריכה להיות על-ידי אהבת ישראל, שכל בני-ישראל יהיו יחד "כאיש אחד", כמו שכתוב במתן-תורה "ויחן", לשון יחיד, "כאיש אחד בלב אחד"¹⁴.

וכשם שנתבאר לעיל שאהבה היא הדרך (לא רק למצוות עשה, אלא) גם למצוות לא-תעשה, כן הוא גם באהבת ישראל - שהאהבה צריכה להיות לכל בני-ישראל בשווה, מבלי הבט על פשעי הזולת, שהרי האהבה להזולת צריכה להיות כמו האהבה לעצמו, כמו שכתוב¹⁵ "ואהבת לרעך כמוך", והרי בנוגע לאהבת עצמו נאמר¹⁶ "על כל פשעים תכסה אהבה".

וכאשר ישנה אצלו האהבה לזולת באופן זה (מבלי הבט על מעמדו ומצבו כו') - אזי מעורר גם את האהבה מלמעלה אליו באופן זה, כמו שכתוב¹⁷ "אהבתי אתכם אמר הוי", מבלי הבט על מעמדו ומצבו הלא טוב. ועל-ידי זה - ביכולתו לילך למתן-תורה ולקבל את התורה, ובדרך ממילא - לקבל גם את "טבעת הקידושין"

(12) תהילים לז, כד.

(13) שיחת ש"פ במדבר, מבה"ח סיון ט"ז. ס"ד (לעיל ח"א עמ' 276 עמ' 279). וראה גם שיחת שבת מבה"ח סיון דאשתקד* (תורת מנחם - התוועדות ח"ח עמ' 169 ואילך).

(* נוכרת במכתב כ"ט אייר שנה זו (אגרות-קודש ח"ט ע' עז).

(14) יתרו יט, ובפרש"י. וראה מכילתא שם.

(15) קדושים יט, יח.

(16) משלי י, יב.

(17) מלאכי א.ב. וראה זהר שבהערה 5.

"דחילו הנכלל ברחימו". וזהו מה שכתוב בזהר "אנן בחביבותא תליא מילתא" - שהיראה דמתן-תורה צריכה להיות יראה שמצד אהבה.

כאשר ניגשים למתן-תורה מתוך תנועה של יראה - הרי זה פועל שנבחרים ונעמדים מרחוק ("מען שרעקט זיך אפ און מען שטייט פון ווייטן"), וכפי שהיה בשעת מתן-תורה - "וירא העם וינעו ויעמדו מרחוק" (ועל זה איתא בזהר⁸ דקאי על "העם" דייקא, דהיינו הערב רב, ולא על בני-ישראל האמיתיים);

ואילו הגישה הטובה והנעימה יותר ("גשמאקער און בעסער") היא - היראה הבאה מצד אהבה. ועניין זה נוגע גם לקיום המצוות - שמצד גודל אהבתו להקב"ה הרי הוא ירא להיות נפרד ממנו, ומצד זה נזהר בשמירת מצוות לא תעשה.

וכאשר היראה היא מצד אהבה, אזי גם ההמשכה מלמעלה היא באופן אחר: בכלל, ישנו חילוק בין מצוות עשה ומצוות לא-תעשה - ששמירת מצוות לא תעשה פועלת רק הדחה וצחצוח הכלי, אבל לא המשכת אור, ואילו קיום מצוות-עשה פועל המשכת אור. אבל כאשר היראה היא מצד אהבה - אזי נפעל גם על-ידי שמירת מצוות לא-תעשה (לא רק הדחה וצחצוח הכלי, אלא גם המשכה).

ז

העניין האמור - שהיראה צריכה להיות מצד אהבה - מתאים גם על-פי נגלה דתורה:

יראה - היא מצוות עשה, והרי השורש לכל מצוות עשה הוא אהבה (כידוע⁹ שיראה היא שורש למצוות לא-תעשה ואילו השורש למצוות עשה הוא אהבה דווקא). וכיוון שהשורש ליראה (כמו לכל שאר מצוות עשה) הוא אהבה - צריכה גם היראה עצמה להיות מצד אהבה. ועל-פי זה יש לבאר מה שכתב אדמו"ר הזקן ב"חינוך-קטן"¹⁰ בעניין "חנוך לנער על-פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה"¹¹, ומקדים לבאר ש"שורשי עבודת ה' ויסודותיה הן דחילו ורחימו, היראה שורש ויסוד לסור מרע והאהבה לועשה טוב", ולאחר שמבאר בארוכה כמה מדרגות באהבה, מסיים "אך כי יפול לא

(8) ח"ג קכה, רע"ב (ברע"מ).

(9) תניא פ"ד. וראה ב"מ"מ, הגהות והערות קצרות" לשם (ע' מט).

וש"נ.

(10) עה.ב. ואילך.

(11) משלי כב, ו.

שנתן הקב"ה במתן-תורה, שזהו מה שכתוב¹⁸ "ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יבולה גו"¹⁹.
* * *

בהתוועדות חג השבועות תש"ד²⁰ - אמר כ"ק מו"ח אדמו"ר, שכשם שבכל ראש-השנה צריך כל אחד לקבל על עצמו עניין חדש, כך בכל שנה בחג השבועות, זמן מתן תורתנו, יש להוסיף שיעור לימוד בכל יום. וברצוני להוסיף בזה מדילי - אף שעניין זה לא נאמר אז על-ידי כ"ק מו"ח אדמו"ר:

(18 בחוקותי כ.ד.
(19 ראה אגרות-קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"ה ריש עמ' רעז (נעתק ב"היום יום" כח תשרי). וראה גם שיחת יום ב' דחג השבועות דאשתקד סכ"ב (תורת-מנחם - התוועדויות ח"ח עמ' 221).
(20 יום א' דחג השבועות ס"ז (סה"ש תש"ד עמ' 129).

כיוון שמתן-תורה היה לא רק על נגלה דתורה, אלא גם על פנימיות התורה²¹,

- כדמוכח מזה שמתן-תורה לא יהיה עוד הפעם²², ועל-כרחך צריך לומר שעתה (בשעת מתן-תורה) ניתנה גם פנימיות התורה, אלא שעניין זה יתגלה לעתיד - וגם נגלה דתורה לקחו באופן שלמעלה מטעם ודעת, ועל-ידי פנימיות התורה -

לכן, גם ההוספה שמקבלים בחג השבועות - צריכה להיות בב' העניינים: הן בנגלה דתורה והן בפנימיות התורה, בכל יום ויום.

(קטעים מהתוועדות יום ב' דחג השבועות, ה'תשי"ד. תורת-מנחם כרך יב, עמ' 43-25 - בלתי מוגה)

(21 ראה גם שיחת יום ב' דחג השבועות דאשתקד סמ"ה (תורת-מנחם - התוועדויות ח"ח עמ' 241).
(22 סה"מ תרנ"ו עמ' שנו. המשך תרס"ו עמ' כג. שם ע' תקמו. תרע"ב ח"א עמ' שסו. סה"מ עטר"ת עמ' רצא. תרפ"ה עמ' קצט. תש"ט עמ' 57. ועוד.)

סיכום

הגמרא אומרת כי לימוד התורה צריך להיות מתוך יראה, "מה להלן באימה וביראה וברתת ובזיע, אף כאן באימה וביראה וברתת ובזיע". בזהרה, לעומת זאת, נאמר כי לימוד התורה צריך להיות מתוך אהבה, "בחביבותא תליא מילתא".

יש לתווך בין הדברים:

הן אמת שלימוד התורה צריך להיות מתוך יראה כדברי הגמרא, אולם יראה זו עצמה, צריכה להיות נובעת ומונעת מאהבה, "דחילו הנכלל ברחימו". כאשר הגישה ללימוד היא מתוך יראה לכשעצמה, אזי "וירא העם וינועו ויעמדו מרחוק", נוצרת בהלה ורתיעה. יש לגשת ללימוד מתוך יראה שמקורה באהבה.

זו הסיבה שבספר הזהרה - המגלה את הפנימיות שבכל דבר - נאמר שהלימוד צריך להיות מתוך אהבה, לפי שפנימיותה של היראה בעת הלימוד היא - אהבה.

יראה היא השורש לשמירה וזהירות ממצוות לא תעשה. זהירות הנובעת מיראה לכשעצמה פועלת "צחצוח הכלי מבחוץ", אך לא המשכת אור, זו נפעלת על ידי קיום מצוות עשה מתוך אהבה. אולם, כאשר הזהירות ממצוות לא תעשה נובעת מ"דחילו הנכלל ברחימו", וזהירות זו פועלת המשכת אור. ממילא, יראה הנובעת מאהבה פועלת המשכה נעלית יותר.

ויש להוסיף: יראה מהקדוש ברוך הוא- היא מצוות עשה, וכיון ששורש קיום כל מצוות עשה הוא אהבה, הרי ששורש היראה הוא אהבה.

מבואר בחסידות שאהבת ישראל היא הכנה הכרחית למתן תורה. כאשר אהבת ישראל שלו היא גם "מצוות לא תעשה" - שאינו מביט על חסרונות הזולת, אזי גם מלמעלה נמשכת אלינו אהבה ללא גבול, וזוכה לקבל התורה.

ניצוצי רבי

מאת הרב מרדכי מנשה לאופר

תיקון ליל שבועות

אדמו"ר הזקן, אדמו"ר מוהרש"ב, אדמו"ר מוהריי"צ ואדמו"ר נשיא-דורנו אמרו 'תיקון' בליל שבועות. שלל התייחסויות הרבי למנהג אמירת התיקון בליל שבועות. פרסום-ראשון של קטע מדיבורי הרש"ג ותגובת הרבי בעת סעודת ליל חג-השבועות תשכ"ז שנשמט ב'המלך במסיבו' וב'תורת מנחם' הרבי ראה בפירסום ההשמטות ל'תיקון' כאוכל-נפש (רוחני)...

ומכאן המסקנא שהתיקון לשינת בני ישראל - הוא בעצם הענין שניעורים בלילה ולא דוקא באמירת "תיקון" אף שכמובן (שכהכנה למתן-תורה בוודאי) שמתאים לעסוק אז בתורה (הדברים תומצתו גם ב'תורת מנחם' כרך ס' עמ' 359).

כבר בליל חג השבועות תשכ"ו (תורת מנחם כרך מז עמ' 5-6) שאל הרש"ג את השאלה האמורה, והרבי הגיב כי התיקון על השינה (של בני) היא בעצם העובדה שניעורים בליל שבועות; ואילו אמירת ה"תיקון" קשורה עם המבואר בזוהר (חלק ג צז, ב ואילך) אודות ההכנה לקבלת התורה ע"י כ"ד קישוטין - תיקונין - דכלה.

וסדר הלימוד של זו הלילה כבר נתפרסם ונודע לרבים ע"י הקונטרסין שנתפשטו והמנהג הזה נתפשט בכל ארץ-ישראל ובכל המלכות [=הממלכות?] אין נקי כולם כאחד מגדולים ועד קטנים וכן קיימו וקבלו עליהם ועל זרעם.

- כך כותב השל"ה במסכת שבועות שלו. (כט, ב) מהדורות של "תיקון ליל שבועות" נדפסו בוונציה בשנת ת"ח. באמסטרדם בשנת תק"ט. אבל כבר בספר 'תיקוני שבת' שנדפס בקראקא בשנת שע"ב נכלל תיקון ליל שבועות.

הרבי בדבריו על המנהג ('המלך במסיבו' כרך א' עמ' רכה) כשנשאל למקורותיו של ה'תיקון ליל שבועות' - השיב:

השל"ה כבר כותב... ונזכר גם ב'משנת חסידים'... לפני-זה בכתבי האריז"ל... ובזוהר מובא הענין ב' פעמים: בהקדמה... ובפרשת אמור...

והסביר: בליל שבועות יש ענין מיוחד לומר אותיות התורה!

לא כהמקילים...

וכה אמר הרבי במהלך התוועדות יום ב' דחג השבועות תשח"י ('תורת מנחם' כרך כג עמ' 65):

ישנם המקילים ואינם אומרים "תיקון", ובמקום זאת - עוסקים בלימוד, אבל כב' קדושת מורי-וחמי אדמו"ר דיבר כמה-פעמים (שיחת ליל א' דחג-השבועות ה'ש"ת סעיף ב - 'ספר השיחות קיץ ה'ש"ת' עמ' 113) - שצריך לומר "תיקון ליל שבועות" מצד מעלת אותיות התורה -

שמכל ספר נכללו בו רק כמה פסוקים, ואילו הענינים השייכים לשבועות - כמו מעשה מרכבה וכו' - אומרים בשלימותם, וכן מגילת רות אומרים בשלימותה, מצד שייכותה לחג-השבועות.

שאלה שנשאלה פעמיים

ביום א' דחג-השבועות תש"ל ('המלך במסיבו' כרך ב' עמ' קנב-קנד) פנה הרש"ג אל הרבי בשאלה בדבר "תיקון ליל שבועות", האם על ידו מתקנים את החיסרון של בני"ש"היו ישנים כל הלילה (שלפני מתן תורה) והוצרך הקדוש-ברוך-הוא להעיר אותם. הרבי האריך בהסברה תוך כדי הבאת דוגמא ממנהג של אלה שלא נמנים לעת-עתה על קהילות החסידים, שאינם אומרים "תיקון" אלא עוסקים בלימוד נגלה (גמרא עם תוספות).

ולהוציא מדעתם של אלו

דברים נוקבים ברוח זו השמיע הרבי בש"פ במדבר תשמ"ח ('התוועדויות תשמ"ח' כרך ג' עמ' 409):

- 'התוועדות תשמ"ג' כרך ג' עמ' 1562) התייחס הרבי למחשבותיו של יהודי הרואה עצמו כגדול שבגדולים:

כאשר אומרים לו שבליל שבועות צריכים לומר "תיקון" - עונה הוא: אמירת "תיקון ליל שבועות" הרי זה דבר טוב עבור יהודים פשוטים, "פיצאלך קינדער" [ילדים קטנטנים] וכיוצא בזה, אבל לא עבורו - גדול שבגדולים - שבאפשרותו לתרץ רמב"ם מוקשה שעד עתה לא הצליח אף אחד לתרצו, לתרץ "צריך עיון" של אדמו"ר הצמח-צדק בתורת החסידות, וכיוצא בזה, בענינים כאלו מתאים לו לעסוק בליל שבועות.

אותו יהודי (גדול שבגדולים) מביא לראיה לדבריו מהלכות תלמוד תורה, שכאשר יהודי מסוגל לחדש חידושים בתורה, אינו יוצא ידי-חובת מצוות לימוד התורה - כאשר הוא מסתפק בשינון דברים שלמד מכבר. וההוכחה לכך ממאמר רז"ל "מבטלין תלמוד תורה למקרא מגילה" - שלכאורה אין מובן: הרי גם קריאת המגילה היא בכלל תלמוד תורה ואם-כן מדוע ננקט הלשון "מבטלין ת"ת למקרא מגילה"?! - אלא מכאן שכאשר ביכולתו לעסוק בענינים עמוקים יותר לתלמוד-תורה - אינו יוצא ידי-חובת לימוד התורה ב"מקרא מגילה" בלבד (תורה-שבת, שבלימודה יוצאים ידי חובה גם כאשר אינו מבין את פירוש הדברים "לא ידע מאי דקאמר") ועד כדי כך ש"מקרא מגילה" נחשב אצלו לביטול תורה!

[הערת המו"ל:

בשעת מעשה לא הגיב הרבי לעצם הטענה אבל לכאורה ההסבר פשוט:

בדיוק כשם שבפורים תקנת חז"ל למקרא מגילה דוחה את מצוות תלמוד-תורה למרות שזוהו ביטול איכותי לגבי מצוות ת"ת (המקורית),

כך בליל חג-השבועות הנה "מנהג ישראל תורה הוא" ומנהג והוראת רבותינו לומר תיקון דוחה את רצונו האישי לשגשג בתורה, ובמיוחד לפי המבואר בשיחות שזהו "תיקון" והכנה לקבלת התורה!]

חובת גברא ואיש אינו מוציאו ידי חובה

ושוב, בהתוועדות חג-השבועות תשל"ג ('שיחות-קודש' תשל"ג כרך ב' עמ' 184) דיבר הרבי על ההפטרה של חג-השבועות העוסקת במרכבת יחזקאל - ואמר: ענין המרכבה שייך לכל אחד וכל אחד יכול להיות מרכבה לה'.

הרבי ציין כי ב'תיקון ליל שבועות' ישנן (ואומרים אכן את) שתי הפטרות של יום א' דשבועות ושל יום ב' (בחול'ל) וכל אחד צריך לומר תיקון ואינו יוצא ידי-

ולהוציא מדעתם של אלו הטוענים לשם מה "לבזוז" הזמן בשביל אמירת ה"תיקון", הרי יכולים לנצל את הזמן ללמוד בעיון המשך - סדרת מאמרי כ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע דשנת - תער"ב. או ענין כיוצא-בזה בפנימיות התורה, במקום "לומר" תיקון, עד למנין המצוות.. כי ההכנה האמיתית לקבלת התורה היא - על-ידי "תיקון ליל שבועות", אשר מעלתו מודגשת בשמו אשר יקראו לו ע"פ מנהג ישראל (תורה היא) - "תיקון ליל שבועות".

וזה כולל את מנין המצוות, - מנין דווקא, שכן, בדרך כלל, כאשר מגיעים למנין המצוות כשחושבים כבר אודות הליכה למקוה, והכנה לתפלה, עד לשמיעת עשרת הדברות - כבר עייפים, וממילא, לא יכולים להתבונן בתוכנם של המצוות.. כי-אם למנותם בלבד.

ה'תיקון' מתקן

נקודה זו הזכיר הרבי פעמים רבות:

ענינו של "תיקון ליל שבועות" לתקן ולהכין את כל הענינים למתן-תורה.

- כך התבטא הרבי בקצרה בהתוועדות יום ב' של חג-השבועות תשל"ה ('שיחות-קודש' תשל"ה כרך ב' עמ' 147).

בהתוועדות שבת-קודש פרשת תזריע-מצורע תש"נ הסביר הרבי ('התוועדות תש"נ' כרך ג' עמ' 133):

הפירוש הפשוט של "תיקון ליל שבועות" הוא "תיקון" מלשון "תקנה", אך באמת יש בכך פירוש נוסף:

הנה ב"תיקון ליל שבועות" אומרים גם את ההתחלה והסיום דכל ששים המסכתות שבששה סדרי משנה כפי שנסדרו על-ידי רבי (רבי יהודה הנשיא).

ויש לומר, שעל-ידי-זה ניתוסף שלימות בכללות הענין דמתן-תורה - יש, אפוא, בזה גם משמעות של "תיקון", כיון שעל ידו ניתוסף עליו ושלמות (תיקון) במתן-תורה, בקריאת עשרת-הדברות בבוקרו של חג השבועות.

ועיקר הענין ד"תיקון ליל שבועות" - הוא הכנה לעשרת הדברות.

ושוב בקצרה בש"פ אמור ערב ל"ג בעומר של אותה שנה - תש"נ (התוועדות שם עמ' 180):

התחלת וסיום ספר יצירה (כמו התחלת וסיום כל פרשיות התורה וכל מסכתות הש"ס) אומרים בחג-השבועות - ב"תיקון ליל שבועות" - שנקרא "תיקון", גם מלשון תיקון ושלמות, שעל-ידי-זה ניתוסף שלימות בכללות הענין דקבלת התורה.

חשיבתו של הגדול שבגדולים

בהזדמנות מסוימת (יום ב' דחג השבועות תשמ"ג

חובה באמירת חבירו!...

בליל א' דחג-השבועות תשכ"ו (מקדש מלך כרך א' עמ' 387; תו"מ כרך מז עמ' 5) דיבר הרבי על הצורך באמירת תיקון ליל שבועות - ואמר (תו"מ שם): מתנגדים אינם אומרים תיקון, באמרם, שאין ענין לומר ג' פסוקים מהתחלה וג' פסוקים מהסוף כו'... קודם מתן-תורה - טוענים הם - מוטב ללמוד סוגיא בעיון. (והוסיף בבת-שחוק:;) וזה גופא (שמתנגדים אינם אומרים תיקון) מהווה הוכחה שצריכים לומר תיקון... כדאיתא בשל"ה (במסכת שבועות שלו - קעט, ב ואילך), וכמובא שם המעשה עם רבי שלמה אלקבץ והבית-יוסף.

הרבי ביקש את הרש"ג להכריז (כלפי הבחורים שעמדו שם ושמעו את אחד הנוכחים שסיפר קודם לכן כי בליובאוויטש לא הספיק הזמן לומר "תיקון" כי עסקו בחזרת המאמר עד שהאיר השחר) כי צריכים לומר תיקון.

הרש"ג (ראה 'מקדש מלך' שם) הכריז: גיסי - כ"ק אדמו"ר שליט"א - אומר שכתוב בשל"ה - והוא יכול לומר לכם את הדף המדוייק שם זה מופיע - שצריכים לומר "תיקון ליל שבועות".

(בתחילה יצא מפיו "תיקון חצות", וחזר ותיקן את עצמו ל"תיקון ליל שבועות" - בינתיים העיר הרבי כי לגבי "תיקון חצות" כותב הרבי רש"ב שיש בו חילוקי דרגות).

הרבי (ראה מקדש מלך שם) חזר על הדברים כמה פעמים כדי להזהיר שלא יסיקו שאין צורך לומר תיקון!

הרש"ג מציג שינויים בדברי אדמו"ר הזקן לצד דברי השל"ה

בליל ב' דחג-השבועות תשכ"ז ('המלך במסיבו' כרך א' עמ' קסט-קע; 'תורת מנחם' כרך נ' עמ' 14) אמר הרבי:

כ"ק מו"ח אדמו"ר ואביו כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע היו אומרים כל ה"תיקון", ומסתמא נהג כן גם רבינו הזקן. ושוב אמר-קבע:

[אדמו"ר הזקן].. נהג בעצמו לומר "תיקון".

הדברים נאמרו כמענה לדברי הרש"ג המתפרסמים כאן לראשונה בשלימותם (ובטעות נשמטו ב'המלך במסיבו' וב'תורת מנחם' שם):

הרש"ג הזכיר המנהג דאמירת "תיקון ליל שבועות" וציין כי בענין זה מוצאים כמה שינויים: אדמו"ר הזקן בשולחנו (תצד, ג) כותב: "ועיקר העסק

יהי' בתורה שבעל-פה".

ואילו בסידורו (סידור עם דא"ח - שי, ב) נאמר: "ולכך אומרים כ"ד ספרים בליל שבועות להמשיך אור הכתר דגלגלתא דוקא, וד"ל".

השל"ה מציין בפרטיות "סדר לימוד זאת הלילה": "צריך ללמוד חלק מתורה נביאים כתובים ששה סדרים. ספר יצירה. זוהר. תרי"ג מצוות" ואחרי שמאריך ומפרט עוד מסיים: "ובאחרונה קרוב לשיאור היום יקראו כל שיר השירים".

באמת - הוסיף הרש"ג - השל"ה עצמו לגבי לימוד התורה בכלל מביא (מהריקאנטי?) "כי צריך האדם להתעסק בתורה-שבכתב ביום ובתורה שבעל-פה בלילה". - ולכאורה, זה המקור לדברי אדמו"ר הזקן בשו"ע (לגבי ליל שבועות) ש"ועיקר העסק יהי' בתורה שבעל-פה"!

על דברים אלה הגיב הרבי (כמפורט ב'המ"ב' וב'תו"מ' שם), שיש ענינים שהורו לרבים, ענינים שנאמרו רק לחסידים וענינים שנהג רק בעצמו - ולכן גם בנידונינו למרות שבשו"ע כתב שהעיקר יהיה "בתורה שבעל פה" נהג בעצמו לומר תיקון!

[וראיה לדברים אלו - מדברי אדמו"ר הזקן עצמו בלקוטי-תורה אמור לה, א: "ענין העסק בתורה-שבכתב ושבעל-פה בליל שבועות.. בליל שבועות עוסקים בתורה-שבכתב ותורה שבעל-פה"].

תורה שבעל-פה והמלכות

בשנת תשכ"ט (תו"מ כרך נו עמ' 220) הסביר הרבי שדברי אדמו"ר הזקן בשולחנו "עיקר העסק יהיה בתורה שבעל-פה" הם בגלל הקשר והשייכות לספירת המלכות (תורה שבעל-פה). והרבי ציין (המ"ב כרך א' עמ' שטו) את דברי זוהר בפרשת אמור (צח, א) - שהם מהווים בעצם את המקור לפס"ד אדמו"ר הזקן - "דאורייתא דבעי לי' למלעי בהאי לילא אורייתא דבעל-פה איהי כו".

בהזדמנות ציין הרבי ('התוועדות תשמ"ג' כרך ג' עמ' 1573) את חשיבותו של 'ספר יצירה' חלק הסוד שבתורה - שלכן אומרים זאת ב"תיקון ליל שבועות", לאחרי אמירת ענינים מתורה-שבכתב ותורה-שבעל-פה, שאז מוסיפים לומר גם ענינים השייכים לפנימיות התורה - מאמרי זהר ו'ספר יצירה'.

חובת האמירה

ב'היום יום' חלק שני (קטע 23) נאמר (כאן ב'תרגום-

חופשי):

אמירת תיקון (ליל שבועות) [לפחות?] פעם אחת. ר' הלל פאריטשער הי' נוהג לומר בשני הלילות של שבועות. אאמו"ר [אדמו"ר מוהרש"ב] הי' נוהג לומר תיקון פעם שני' בנסיעתו לדאטשע [=נופש] - והוא עפ"י 'ספר השיחות תש"ג' עמ' 118.

בשנת תשנ"א (בש"פ במדבר - ראה 'אראנו נפלאות' עמ' 158) דיבר הרבי להקפיד על מנהג אמירת 'תיקון ליל שבועות'.

הרבי סיפר כי רבי הלל מפאריטש נוהג היה לומר בשני לילות החג, אולם רבותינו הק' נהגו לומר רק בלילה הראשון "ובעיני ראיתי" אמר הרבי "כיצד כ"ק מו"ח אדמו"ר אמר את כל התיקון" מתחילתו ועד סופו (אף שלא עקבתי אחרי כל מלה ומלה).

"זוהי הנהגה פרטית הקשורה עם עבודה מיוחדת", התבטא הרבי על הנהגת ר' הלל ('התוועדויות תש"נ' כרך ג' עמ' 133). ומעין זה גם באותה התוועדות של שנת תשנ"א.

גם ילדים יאמרו ה'תיקון'

ב'ילקוט יומי' לילדים בשנת תש"ג. כתב הרבי (ביום שלישי ה' סיון):

תיקון ליל שבועות הוא מקובץ מפסוקים אחדים מהתחלת וסוף כל סדרה [=פרשה], מהתחלת וסוף כל ספר מנ"ך, וכן ממשנה אחת מהתחלת וסוף כל מסכת, ובנוסף על כך פרשיות המדברות ממתן-תורה וכיוצא-בזה... אומרים תיקון ליל שבועות.

[ושבו חזר על ענין אמירת תיקון באותו לוח בשנת תש"ד (שבת ה' סיון)].

החידוש בדברים אלו שהן מיועדות גם לצעירים - כנראה עפ"י הוראת כב' קדושת אדמו"ר מוהרי"צ כבר בשנת תש"ג (ספר השיחות תש"ג עמ' 118) שצריכים להסדיר גם את אמירת ה'תיקון' של התלמידים הצעירים. וראה 'אוצר מנהגי חב"ד' (מהדורת היכל מנחם - בסוף 'תיקון ליל שבועות') עמ' רנא אות ה.

אופן ההשפעה גם על הזולת

"יהודי פשוט - אומר תיקון ליל שבועות כולו מתוך התלהבות והתפעלות גדולה, ובפרט כשאומרים לו שברגע זה ממש שאומר פסוקים אלו אזי הקב"ה קורא ושונה כנגדו, הרי בוודאי ובוודאי תגדל התלהבותו ביותר! - וכך גם בעת אמירת המשניות דתורה-שבעל-פה וכו'.

- כך אמר הרבי בהתוועדות ש"פ במדבר ה' סיון

תשמ"ח ('התוועדויות תשמ"ח' כרך ג' עמ' 404).

בהמשך דבריו קרא הרבי לכל-אחד ואחד לפעול על עצמו וגם על הזולת שאמירת ה'תיקון' תהיה באופן הראוי "באימה וביראה", כאילו מקבלה עתה מהר סיני. ולכן יש לנצל את השעות שנותרו עד לאמירת ה'תיקון' - לפעול בנידון, והבהיר:

"אימה ויראה" אינם נעשים ע"י תנועות חיצוניות בנענועים אנה ואנה, אלא ע"י רגש הלב הנובע מהבנת השכל שברגע זה ממש אכן הקב"ה קורא ושונה כנגדו.

מהדורת ז'טאמיר

הרבי עצמו השתמש במהדורת 'תיקון ליל שבועות' שהודפסה בז'טאמיר.

הוא היה אומר את ה'תיקון' בחדרו, ולא עם הציבור ('אוצר מנהגי חב"ד', מונדשיין, בסוף 'תיקון ליל שבועות' (שבהוצאת היכל מנחם) עמ' רנב סעיף ט; ו"בפתח" בראש הספר).

בשנת תש"ז - בהיותו בפאריז - אמר הרבי את ה'תיקון' בעמידה ובקול רם (אך יתכן והסיבה לכך היתה מפני שהיה שם חושך, והנרות דלקו על שולחן הקריאה שהיה גבוה) - ראה 'זמי מלך' כרך ג' עמ' 954. לפי השמועה היה הרבי מתחיל באמירת ה'תיקון' תיכף אחרי הדלקת נרות החג, וממשיך אחרי סעודת יום-טוב.

פרסום 'תיקון טעות'

ככ"ט תשרי תשכ"ב ('אגרות-קודש' כרך כב עמ' יו"ד) כתב הרבי להרה"ח ר' בצלאל ווילשאנסקי שנתקשה בלשון הספר יצירה שאומרים בליל חג השבועות:

...להערתו בלשון ספר יצירה שבתיקון ליל שבועות (שהוא רק התחלת הספר וסימו) בספר יצירה הנדפס בפני-עצמו ובמילואו - הלשון הוא:

ג' ראיות טובות עין בושת עין טובה וענין נאמנת ג' רעות ללשון, דבור רע והמלשין והמדבר אחד בפה ואחד בלב. ג' טובות ללשון שתיקה ושמירת הלשון ודבור אמת.

(והרבי מסיים:)

ולולא דמסתפינא [=לולי חוששני] הייתי מנהיג לומר כן בתיקון ליל שבועות.

[חששו של הרבי - קשור אולי במה שמקובל אצל חסידים (השווה 'תורת מנחם' כרך לה עמ' 31) שנמנעו והשתדלו מלהגיה ולתקן - אלא במקום מוכרח].

בחלוף א"ך שנים

חלפו א"ך (21) שנים וביום שני של חג השבועות תשמ"ג (התוועדות תשמ"ג' כרך ג' עמ' 1573) התייחס הרבי ב"דרך אנב":

מכיון שהוזכר עתה אודות אמירת ספר יצירה ב"תיקון ליל שבועות", הרי כאן המקום לעורר אודות דבר פלא הדורש תיקון:

ספר יצירה כפי שנדפס ב"תיקון ליל שבועות" - בכל הדפוסים שראיתי מבלי יוצא מהכלל - סיומו הוא: "שלשה ראיות טובות כו', בפנים רעות רע והמלשין והמדבר אחד בפה ואחד בלב".

וסיום זה אינו נכון, כי - נוסף לזה שחסר הסיום בדבר טוב, הרי פיסקא זו עצמה כפי שנדפסה ב"תיקון" .. אינה מובנת כלל וכלל, אלא הסיום צריך להיות כפי שהוא בספר יצירה המקורי:..

ולפלא, שלמרות שטעות הנ"ל היא טעות דמוכה, טעותו של ה"בחור המדפיס", וכיוצא-בזה, אף-על-פי-כן, כן נדפס ב"תיקון" מדור לדור, וכן הוא גם ב"תיקון" שנדפס בדפוס ד"סלאוויטא" המפורסם בקדושה ובטהרה כו', ואף אחד לא שם לב לדבר.

וכאן הוסיף הרבי:

ומענין לענין: ב"תיקון" שנדפס בסלאוויטא ישנה טעות נוספת בהעתקת מאמרו של רשב"י: "אנן בחביבותא תליא מילתא דכתיב כו'" שבמקום להביא את כל ג' הפסוקים דמאמר זה.. הובאו ב' פסוקים בלבד: "דכתיב ואהבת את ה' אלקיך, וכתיב אהבתי אתכם אמר ה'", ואילו הפסוק האמצעי - "מאהבת ה' אתכם" - נשמט ע"פ טעות.

יזמת בחורים בשיתוף מערכת 'כפר חב"ד'

בשנת תשד"מ לקראת חג השבועות נטלו שנים מתלמידי "תומכי תמימים" המרכזית יוזמה, הכניסו לרבי את קטע השיחה והרבי הגיחה;

ביומן רישומה של שנה - תשד"מ' עמ' 235 נאמר אודות ענין זה:

לבקשת מערכת עיתון "כפר חב"ד" הואיל הרבי להגיה, מספר ימים לפני החג, קטע משיחת יום ב' דחג-השבועות אשתקד (מתוך ההנחה בלשון-הקודש) בה עורר אודות "תיקון טעות" שהשתרשה ברוב המהדורות של "תיקון ליל שבועות". הדבר אף

פורסם, כמודעה מטעם ה"מזכירות" [=של הרבי] בעתון "אלגמיינער זשורנאל".

[וראה 'כפר חב"ד' גליון 146 עמ' 34 - שם פורסמה השיחה].

ושוב הגיה הרבי את הדברים בשנת תשמ"ה בתוספת - כ"הוראות כ"ק אדמו"ר שליט"א לחג השבועות" הדברים מוגהים נדפסו ב'התוועדות תשמ"ה' כרך ד' עמ' 2174 ואחר-כך ב'לקוטי שיחות' כרך כח עמ' 315.

ושוב בשנת תשמ"ח (ש"פ במדבר - 'התוועדות תשמ"ח' כרך ג' עמ' 409) העניק הרבי ברבים ישר-כוח "על פירסום והדפסת התיקון-טעות בסיום ספר יצירה שאומרים ב"תיקון ליל שבועות" .. אשר, בליל חג השבועות (לאחר צאת השבת) יוכלו לטלטל ולהביא "תיקון ליל שבועות" המודפס (ביחד עם התיקון-טעות הנ"ל) לבית-הכנסת ובפרט שזהו - ענין ד"אוכל נפש", מאכל רוחני לנפש.

עילוי חג השבועות עם ה"תיקון"

ב"היום יום" ג-ד סיון נאמר שחג-השבועות הוא (לענין הטרדת השטן) בדומה לראש-השנה ויום הכיפורים.

נשאל הרבי: מילא ראש-השנה מקיימים בו מצוות שופר ("מצוות היום בשופר"), ביום הכיפורים צמים - איזה ענין מיוחד יש בחג-השבועות?

והשיב ('המלך במסיבו' כרך ב' עמ' קעב; תורת מנחם כרך ס' עמ' 367): העילוי דחג-השבועות הוא מצד עצמו.

ושוב נשאל: האם אין צורך בהכנה?

והשיב: אכן, ההכנה היא כפי שכל אחד התכוון לפני יום-טוב.

השואל המשיך: האם גם אמירת "תיקון ליל שבועות" היא הכנה?

והרבי השיב: אכן.

וראה עוד שיחות-קודש משנת תשמ"א ע"ד אי אמירת לשם-יחוד לפני ה'תיקון'. 'רשימות היומן' עמ' קפב; רלה. ובהרחבה - 'אוצר מנהגי חב"ד' עמ' רמט ואילך.

עת לדעת

נערך על-ידי הרב אברהם שמואל בוקיעט

שנה קשה לרבינו הזקן

באמצע סעודת החג קם כ"ק אדמו"ר הזקן ואמר בקול בוכים:

סבא (הבעל שם טוב) ורבי (המגיד ממעזריטש) עוררו נא רחמים בעדי, בעד תלמידיכם, בעד מקושריכם ובעד תורתכם, אוי אוי, גוואלד, גוואלד, אבינו שבשמים חוס ורחם עלינו! ונפל והתעלף עמוקות.

ידוע ששנת תקנ"ב היתה שנה קשה לרבנו הזקן החל מראש השנה, וגילה לפני ר"ה - תקנ"ג - שהקטרוג שישנו על תורת החסידות יעבור עליו, אלא שבתו הרבנית דבורה לאה 'החליפה' אותו ורבנו הזקן נשאר בחיים.

(ספר התולדות אדמו"ר הזקן ח"ג ע' 463)

תקנ"ב

ר' סיוון

תקפ"ט

יום הסתלקות מורנו רבי ישראל בעל שם טוב, בהיותו בן ששים ואחת, ביום ד', ומנוחתו כבוד בעיר מעזיבוש. כ"ק אדמו"ר הזקן אמר על זה: "ביום הרביעי נטלו [כלומר נלקחו, נסתלקו] - על משקל "נטלו" שנאמר לגבי הבריאה] המאורות".

(היום יום ר' סיוון)

לפני הסתלקותו ציוה הבעש"ט לנגן את ניגונו של הרה"ק רבי מיכעלע מזלוצ'וב. כשגמרו לנגן אמר הבעש"ט: מבטיח אני לדורותיכם, שהיכן ומתי שמישהו ישיר ניגון זה של התעוררות רחמים רבים, מתוך רגש של התעוררות תשובה, אשמע זאת בכל היכל שאַמְצָא בו, אצטרף לשירה ואעורר רחמים רבים על בעלי התשובה המנגנים.

(סה"ש הש"ג ע' 169)

מסופר שהבעש"ט לפני הסתלקותו ציוה שיקברוהו ליד הנסתר הגה"ק רבי יעקב יהודה לייב, רב אב"ד דעיר מעזיבוש בימי הבעש"ט, שנסתלק בשנת תקי"ח.

פעם בחג השבועות ישב הגאון החסיד המקובל רבי לוי יצחק נ"ע שניאורסאהן (אביו של הרבי) על שולחנו של כ"ק אדמו"ר מהורש"ב, והתגלגלו השיחה לענין יום פטירתו של מורנו הבעל שם טוב, אם היה זה ביום ראשון של חג השבועות או ביום השני של החג? אמר כ"ק אדמו"ר מהורש"ב, שיום השנה של הבעל שם טוב הוא ביום ראשון של חג השבועות, ואילו יום השנה של דוד המלך עליו השלום הוא ביום שני של חג השבועות.

אם כך - העיר רבי לוי יצחק - היתה ההתעסקות עם גופו של הבעל שם טוב על ידי "עממין", היתכן שגוף קדוש כזה - יתעסקו בו גויים? ענה לו כ"ק אדמו"ר מהורש"ב: גופו של הבעל שם טוב לא היתה זקוקה לשום התעסקות.

(שמועות וסיפורים ח"א ע' 18)

ללמוד תורה מתוך 'אתכפיא'

חג השבועות עניינו קבלת התורה, שצריכה להיות ע"י יגיעה, ולכן ויותר הצמח-צדק על ברכתו של סבו, אדמו"ר הזקן

מתוך יומנו של הרב אהרון קורנט

המושבים, וסידר את טליתו. אחרי הקדיש לקח את הסידור בידו הק' ואמר 'ישר כח' לכוהנים, ואח"כ הלך למקומו. בדרכו וכן ממקומו עוד המשיך לומר 'ישר כח' לשאר הכוהנים. אחרי התפילה התחיל ר' זלמן יפה את הניגון 'ושמחת' והרבי הורה בדרכו להגברת השירה.

ירד לתפילת מנחה ב-17:45. הורה לנגן ב"אתה בחרתנו". אחרי התפילה הסתכל על ר' זלמן יפה שיתחיל לשיר, והוא התחיל "ווי וואַנט משיח נאַו", ובדרכו הורה הרבי להגברת השירה.

לקראת היציאה לתהלוכות כשעמדו כל ההולכים בחוץ בצורה מסודרת, מוכנים לצאת לתהלוכה נכנס הרב"ג אל הרבי כנראה בכדי להודיע שמוכנים לצאת. הרבי יצא אל פתח 770 והביט על כל השורה. שרו "מארש נפוליאון", והרבי מחה כפיים מדי פעם בפעם וכשהיה מפסיק היה משאיר את כף ידו האחת בכף ידו השנייה, או שהיה מוריד את הידיים ועומד ישר.

במשך זמן ההליכה הביט הרבי במבט ישר מכיוון 770 (בשונה מאחש"פ אז הסתכל כל הזמן מתחילת השורה עד סופה). כששרו, ניתן היה לראות שהרבי אומר משהו ושפתיו ממלמלות. לבסוף, כשנגמרה השירה הביט הרבי על העומדים בצד ומחא כפיים חזק יותר וברצף יותר מהיר, כשהתחילו כולם לנוע, נכנס הרבי לחדרו. רוב המשתתפים הלכו לשכונת 'בורו פארק'. בדרך חזרה ירד כל הזמן גשם חזק, וכולם חזרו רטובים מכף רגל ועד ראש. כמובן, כל הדרך הלכו בליווי משטרה.

למעריב יצא הרבי כמו אתמול, ואחרי התפילה התחיל ר' זלמן 'ושמחת' והרבי הורה להגברת השירה.

ז' סיון שבת-קודש - יום טוב ב' של חג השבועות

ירד לתפילת שחרית לערך ב-10:00. שרו "האדרת והאמונה" והרבי הורה להגברת השירה. ב"א-ל אדון" ניגן הש"ץ ניגון והרבי הורה בידו הק' להגברת השירה.

יום חמישי ה' סיון - ערב חג השבועות

הרבי יצא לקריאת התורה ב-10:30. היו כמה ילדים שענו אמן בקול והרבי נענע להם בראשו הק'. הלך לספריה ב-19:35 כשעיתון בידו הק'.

ליד הספרייה עמד ר' בימין גורודצקי והרבי דיבר עמו (בראשו עשה תנועה של תמיהה) כעבור שתי דקות חזר מהספרייה וחילק לילדים צדקה. חלק מהילדים אמרו לרבי 'אַ דאַנק', וכשבנו הקטן של ר' מאיר הארליג אמר 'אַ דאַנק', אמר לו הרבי 'צוגעזונט' [= לבריאות].

לתפילת מעריב ירד לערך בשעה 21:10. אחרי התפילה התחיל ר' זלמן יפה "ושמחת" והרבי הורה להגברת השירה. הלך לספרייה לערך ב-21:40.

יום שישי ו' סיון - יום טוב א' של חג השבועות

הרבי ירד לתפילת שחרית ב-10:00. כשהניחו את הס"ת על הבימה והורידו את מעיל הבד התיישב הרבי על מקומו, וכשהתחילו לקרוא בתורה נעמד, וכך נשאר לעמוד עד אחרי סיום התפילה. פתח בסידור ב'אקדמות לחג השבועות'. (שמעתי שהרבי נוהג לומר את האקדמות. הכותב).

בעשרת הדברות נעמד הרבי בצד הסטענדר ופניו לכיוון הס"ת. הסתכל על הס"ת בתחילת קריאת עשרת הדברות ובסיום הקריאה. הורה לנגן ב"הוא אלוקינו" וכן ב"אתה בחרתנו", וכן בשחרית.

לפני 'אלוקינו' ואלקי אבותינו" הרב"ג הניח את הכיסא בקצה השטיח והרבי עמד על הריצפה בלי שטיח, ואת הסידור הניח על המשענת של הכיסא והסתכל על הכוהנים שניגשו לעמוד בצד מזרח ועל השטיח.

כשהש"ץ הגיע לתיבת "כהנים" התכסה הרבי בטליתו, והסידור נשאר על הכיסא. סדר הנהנועים היה כמו באחרון של פסח: "ברכך" באמצע וכו' "שלום" באמצע. אחרי "אדיר במרום" הניח הרבי את הסידור על אחד

עניינם של בעלי היולולא

כמה נקודות שנאמרו במהלך ההתוועדות. חג השבועות עניינו קבלת התורה, שצריכה להיות ע"י יגיעה. ובקשר לזה סיפר מהרבי הצ"צ, שפעם אחת הגיע אליו אחד ואמר לו שאין לו חשק ללמוד, ואמר לו הרבי הצ"צ ומה אני אעשה שיש לי כן חשק... זאת אומרת שצריכה להיות יגיעה דווקא בלימוד התורה.

כן סיפר מהצ"צ שאדמוה"ז רצה לתת לו מתנה שיוכל ללמוד תורה בשקידה והתמדה [או כגרסה אחרת - אהו"ר] ואמר לאדמוה"ז שאינו רוצה זאת, מאחר ורוצה ללמוד מתוך יגיעה, אך לבסוף התחרט על זה הצ"צ, כי אמר שאף שהיה מקבל מאדמוה"ז ובאופן של כל הנותן בעין יפה נותן, עדיין באיזה מצב שלא יהיה היות והתורה היא בלי גבול, הרי תמיד יתאפשר לו להוסיף עוד יגיעה משלו. וזוהי ההוראה: שצריך ללמוד תורה בשקידה והתמדה ומתוך יגיעה, שזהו ענין עבודת האתכפיא.

הרבי דיבר שהתורה ניתנה על-ידי משה רבנו וחג השבועות הוא יום ההסתלקות של הבעש"ט ודוד המלך, שעניינו של משרע"ה היה חכמה, ודוד מלכות, והבעש"ט כתר. ושאל, שלכאורה היה צריך להיות הסדר של 'מעלין בקודש'?

הסביר הרבי באריכות, שעניינו של משרע"ה היה ענין המעשה, שהמלאכים טענו שהקב"ה ייתן את התורה בשמים, ומשה ענה להם שאין שייך אצלם ענין המעשה, ועניינו של דוד המלך היה תוספת במעשה, שהוא כבש את ארץ ישראל מהגויים שע"ז יוכלו לקיים גם את המצוות התלויות בארץ, ולאחר מכן הבעש"ט באופן נעלה יותר שזהו בענין מעשה מרכבה.

אמר מאמר ד"ה 'ועבדי דוד מלך עליהם לעולם'.

ב"אז בקול" ניגן הש"ץ "קול ביער", וב"ממקומך" ניגן 'לכתחילה אריבער' ובשניהם הרבי הורה להגברת השירה. כן הורה לנגן ב"אתה בחרתנו".

בקריאת התורה התיישב. אחרי שאמר את ההפטרה נשאר לומר "יקום פורקן", ומשני צדדיו עמדו עם שתי הס"ת. לאחר שאלו שאינם צריכים לומר 'זכור' יצאו הרבי התכופ מעט והוריד את הטלית על פניו עד אחרי הסידור (עד הבימה) ואמרו 'זכור'.

לאחר שגמר הרים את הטלית וסידרה ואמר "אשרי", ואח"כ אמרו 'הללו' והלך אחרי הס"ת עד שהכניסו את הס"ת להיכל.

במוסף הורה לנגן ב"הוא אלוקינו" וב"אתה בחרתנו". ברכת כהנים, כמו אתמול.

בזמן שהגיעו הכוהנים למקום הרבי, ניגש אחד ודיבר עם הרבי. הרבי הזיז מעט את הטלית מאוזנו בכדי לשמוע מה שאומר, וכשהר"ג ראה זאת והרבי כפי הנראה לא ענה לו מיד, הזיזו לצד.

אחרי התפילה התחיל ר' זלמן "ושמחת", ובדרכו הורה הרבי להגברת השירה.

הלך לספרייה ב-10:14. למנחה יצא ב-15:19. הורה לנגן ב"אתה בחרתנו". אחרי התפילה התחיל ר' זלמן "ושמחת", והרבי הורה להגביר [הרבי שם את הגומי שבסידור במקום ברכת המזון].

הרבי ירד להתוועדות בשעה 20:05. שרו "שיבנה ביהמ"ק", ובדרכו עד שעלה את המדרגות הורה להגברת השירה. החלות היו ארוכות וקלועות (ולא עגולות כמו שבדרך כלל). נטל ידיו לסעודה.

אח"כ ניגב את הכוס במפית והניחה בכדי שהר' מרדכי מענטליק ימזוג יין (באמצע ששרו אחרי שאכל כשיעור לקח את הסידור ואמר שם משהו, כנראה אמר את סדר סעודה שלישית). אח"כ שרו "אתה בחרתנו" וג' תנועות.

ישנם כאלו שיכולים
לכתוב חידושי תורה
והם ר"ל לא עושים זאת
- הרי זה רחמנות נוראה
עליהם, וצער נורא
עליהם, שיכלו להועיל
להם ולבני ביתם ולכלל
ישראל לצאת מהגלות,
ועוד שבוע ועוד חודש
וכו'...

תשמ"ב / יומן

הכסף של הבשמים והעבירה לשמאלו והריח. הניח את תיבת הבשמים ובירך על האש. בתחילה קירב את יד ימינו ואח"כ את יד שמאלו ובשני ידיו. בתחילה הסתכל על קצה צפרניו כשאצבעותיו סגורות ואח"כ לצד השני כשאצבעותיו פתוחות והבוהן אינה בולטת אלא מורכנת לצד. אח"כ לקח את הכוס והניחה על יד ימינו, והביט אל הר' מענטליק שימלא שוב את הכוס, והמשיך בברכה.

כשגמר, הניח את הכוס על השולחן (צלחת), התיישב ושתה את הכוס. כיבה את הנר בין שהיה בצלחת והתכופף להריח את ריח העשן שבצלחת מיד אחרי כיבוי הנר בצלחת. אחר כך, כשאצבעותיו פתוחות הטביל (כפי ששמעתי רק) את הזרת של שתי ידיו ונגע אחת בשנייה, והעביר על שתי עיניו בצד העין הקרוב לאמצע.

אח"כ ניגב עם המפית פעם אחת את היין מעיניו.

חלוקת כוס של ברכה

ילדה בת 3 לערך מצרפת שבמשך ההתוועדות מחאה כפיים, שעברה לקבל כוס של ברכה. הרבי הוריד את הכוס על השולחן והתחיל למחות כפיים לעברה. עברו אחריה כמה אנשים, וכשהיא התחילה למחוא כפיים שוב הוריד הרבי את הכוס ומחא כפיים לעברה כשחיוך רחב על פני קדשו.

בהתוועדות, כששר "על אחת" הרבי מחא כפיים לעבר ילד אחד שהיה חבוש בכובע צבאות ה'.

התוועדות אמר שהילדים ישירו "זוי וואנט" ואחריהם ישירו ג"כ המבוגרים, והרבי מחא כפיים.

כן היה איזה ניגון שהרבי מחא כפיים בחזקה. ב'כוס של ברכה' היו ניגונים שהרבי הורה בידו הקדושה להגברת השירה, והם ניגונים כמעט קבועים: "שיבנה ביהמ"ק", "על הסלע", "פרזות", "כי אלקים", וכו'.

נגמר כוס של ברכה ואחרי שאמר ברכה אחרונה עמד הרבי לומר "ויתן לך", וכשהגיע ל"כי בשמחה תצאו" התחיל לומר בקול בניגון.

בסיום [כוס של ברכה] חילק לעוד כמה שלא קיבלו ואח"כ שם הכוס הגביע על הצלחת ובצד מפית (ולא כמו תמיד שמכסה את הגביע) והתחיל "כי בשמחה" ובדרכו הורה להגברת השירה.

אחר כך נסע לביתו ושרו "כי בשמחה" ובדרכו ובמכונית הורה להגברת השירה.

אח"כ דיבר הרבי בנוגע לקבצי חידושי תורה, שבתחילה היה מזה רעש גדול וכו' ורצו לעשות כבוד לפלוני בן פלוני, ולבסוף לא נהיה מזה שום דבר. הכבוד בנוגע לפלוני אין זה נוגע... כי העיקר שיוסיפו בהדפסת חידושי תורה, ושזה יגרום שמישהו שיעיין בזה ילמד עוד דבר בתורה, וזה יוסיף ביגדיל תורה ויאדיר.

ישנם כאלו שכבר כתבו אך לא מסרו לדפוס, וישנם שכבר דיברו ע"ז ועדיין לא כתבו, וישנם "נמושות" שבנמושות שרק חושבים שאם יהיה להם איזה הזדמנות אז ידברו בנוגע לעניין הזה, ואמר, שישנם כאלו שיכולים לכתוב חידושי תורה והם ר"ל לא עושים זאת - הרי זה רחמנות נוראה עליהם, וצער נורא עליהם, שיכלו להועיל להם ולבני ביתם ולכלל ישראל לצאת מהגלות, וכעת התעכבו בגלם, שהזכות שיכלו להוסיף בעולם התעכבה עוד שבוע ועוד חודש וכו'.

הרבי אמר, שכעת זהו הזמן המסוגל להחליט החלטות טובות, וכשמתאספים חסידים לומר מוסר הרי מתכוונים שזה יביא לפועל שיתעסקו בכל עשרת המבצעים ובמבצע של רישום יהודים לס"ת, שיראה לכופ את עצמו לרשום עוד יהודים לס"ת.

הרבי ערך סיום על מסכת סוטה המשך לערב חג השבועות עבור ה'כינוס תורה' שיתקיים מחר (נתן את היין והחלה לכינוס).

בסיום לקח הרבי חתיכת חלה וטבל ג' פעמים (או עוד פעם) חזק בתוך המלח ואכלה. אח"כ שתה מעט מהמי סודה.

אח"כ לקח כוס מים ונטל מים אחרונים לתוך צלחת: אצבעותיו צמודות וידו פתוחה ומורכנת כלפי מטה. נטל על קצה אצבעותיו בתחילה את יד ימינו ואח"כ יד שמאלו, ושפשף את האמה אחת בשנייה. בתחילה שפשף על שפתיו בצד ימין יותר ואח"כ באצבע השמאלית בצד שמאל. אח"כ ניגב את ידיו ואת פיו (טוב חזק) עם מטפחת, אח"כ הגביה את הכוס כפי המנהג שמגביה בימינו נותן לשמאלו ומשמאלו מעביר לימינו כשאצבעותיו מורמות כלפי מעלה והבוהן ישר בצד.

כמדומני שב'כרוך אלוקיננו' לא התרומם (מקודם לא ראיתי). סיים כל קטע בקול עד הסיום. אח"כ רחץ ידיו הק' לתפילת מעריב.

אחרי התפילה הבדיל על הכוס: ידו מורמת כג' טפחים מהשולחן וכשהגיע לברכת הבשמים הוריד את הכוס על הצלחת, וביד ימינו הרים את תיבת

הלכות ומנהגי חב"ד

שמחת יו"ט⁶ "לא יימשך ביין...".⁷

ממצוות שמחת יום-טוב, שהגברים חייבים לשתות בו רביעית יין⁸. אך אפשר לצאת ידי חובה זו בשתיית יין-הקידוש⁹. בנוסף לזה, בכל יום-טוב (ולא בחוה"מ) "צריך לקבוע כל סעודה על היין, והיינו שישתה יין באמצע סעודתו אם ידו משגת [ויש לדון במי שקשה לו לשתות יין, אם חייב בזה. וביין שמחה לא נזכר "אם ידו משגת" ואולי חייב שם], וירבה בבשר ויין ומגדנות כפי יכולתו"¹⁰. [למנהג רבותינו נשיאינו בקריאת שמו"ת, יש לקרוא הערב עלייה אחת או שתיים מפרשת נשא].

תיקון ליל שבועות: מנהג ישראל להישאר ערים כל הלילה בליל שבועות¹¹. רובם נהגו, וכן מנהגנו, לומר 'תיקון' כנדפס (אך אין [מכוונים הכוונות, ואין]

יום חמישי

ה' בסיוון - ערב חג השבועות

עירוב תבשילין: יש להודיע ולפרסם בבתי-הכנסת וכו' שחייבים לעשות היום "עירוב תבשילין". סדר העירוב נדפס בסידור 'תהילת ה'" (פרטים נוספים נדפסו ב'התקשרות' בגיליון הקודם).

יום שישי

ו' בסיוון, חג השבועות¹

ממתנים להתפלל ערבית של חג עד לאחר צאת הכוכבים, כדי שיושלמו מ"ט ימי ספירת-העומר "תמימות תהינה", לפני שנכנס יום-טוב².

החלטות טובות: "חג-השבועות הוא זמן המוכשר לעשות הכול לטובת לימוד התורה והעבודה ביראת-שמים, וכן להתעסק בתשובה בהנוגע לתורה באין מפריע משטן המקטרג, כדוגמת זמן התקיעות בראש-השנה ויום הקדוש צום הכיפורים"³.

סעודת החג⁴: שמחת יום-טוב - חייבים בה מדאורייתא⁵; ועם-כל-זה, ודאי אין 'לבסומי' כו', וכמ"ש הרמב"ם גבי

(6) "בהלכות יו"ט פ"ו ה"כ. שם הכ"א. וראה שו"ע סו"ס תקטס שהעתיק לשון הרמב"ם, והוסיף בסופו "אלא כולם יהיו קדושים (בפשוטות - בכדי לסיים בדבר טוב) והוא ע"פ הירושלמי יבמות (פ"ב ה"ד) ויקרא רבה (פכ"ד, ו) הדפורש מן העריות (עבירה - שבשו"ע שם) נקרא קדוש".
ובקובץ 'דבר מלך' (הוצאת ופרצת, כפר חב"ד תשנ"ב עמ' 79) מענה הרבי על ריבוי משקה ביו"ט: "טעות הוא מעיקרא ומופרך לגמרי, עס בריינגט נאר צו א סאך בבלולים [זה מביא רק הרבה בעיות]".
(7) ספר-המנהגים עמ' 38 "מנהגי יום-טוב" (עם חלק מההערות, ובשינויים קלים - מרשימת הרבי ע"ד פורים ויו"ט, אג"ק ח"ה עמ' רנה, לקוטי שיחות ח"א עמ' 336).

(8) 'תורה אור' לאדמו"ר ז"ל עמ' 198. וראה 'חול-המועד כהלכתו' פ"א ס"י-יב. ראה שיחות-קודש תשל"א ח"ב עמ' 87. והמקור הוא לכאורה בתוד"ה יד יין פסחים קהב, ועצ"ע אם צריך לכוון לזה בקידוש, ובפרט שזו מצווה דאורייתא. אם-כי בדיעבד יצא גם בלא כוונה כיוון שיש בזה הנאת הגוף, כפסק אדמו"ר (תעהבה). מאידך, י"ל שהשמחה היא חלק מעצם ענין הקידוש וד' כוסות, כיוון ש"משמחה אלוקים ואנשים" (ראה שו"ע אדמו"ר קפב ס"ב), ולכן לא הקשו ע"ז שם מדין "אין עושין מצוות חבילות חבילות".
(10) שו"ע אדמו"ר סי' תקכ"ט ס"ד, ועיי"ש ובקו"א ר"ס רמב. השיעור לכאורה רביעית, ואם שתה כר פ"א ביממה יצא גם ידי שמחה הנ"ל. אבל אם יצא י"ח שמחה בין הקידוש כ"ל, עדיין חייב לשתות בסעודה היום ומחר. וראה בנייני זה ב'התקשרות' גיליון תקל"ט עמ' 16, וש"נ.

(11) שו"ע אדמו"ר סי' תצד ס"ג, ע"פ המ"א שם, ומקורו מזהר פ' אמור (צחא), הנאמר גם ב'תיקון' עצמו, ש"חסידים הראשונים לא היו ישינים בלילה זה, והיו עמלים בתורה". וראה 'התועודיות' תש"נ ח"ג עמ' 133. ראה באוצר מנהגי חב"ד' (הנדפס עם ה'תיקון') עמ' רנ ואילך, הוראות אודות אמירת ה'תיקון' דווקא (מנהג ישראל עורר) ח"ב עמ' שס שם מהחיד"א וכי שיש ללמוד דווקא בסדר זה, דלא חקק יעקב שם, עיי"ש. מי שלא הספיק לסיימו בלילה, יסיימו ביום. הרבי היה אומר את ה'תיקון' בחדרו, ולא עם הציבור, ואף לא יצא לאמירת הקדישים שבת'תיקון' בשנות האבלות תשכ"ה ותשמ"ח (אוצר' שם).

(1) לבני חו"ל: אין הזכרת נשמות וקריאת שמו"ת ביום שישי. בהדלקת נרות של שבת מברכות: 'להדליק נר של שבת ושל יו"ט ושהחיינו'. ערבית, קידוש וברהמ"ז של יו"ט שחל בשבת (שלום עליכם' עד סוף 'דא היא סעודתא' - בלחש, ואח"כ נוסח דיו"ט בקול). בשחרית מוציאים ב' ס"ת (וא"א י"ג מידות וכו'), בראשון קוראים ו' קוראים בפ' ראה 'עשר תעשר', ח"ק. בשני קוראים למפטייר כדאמתול. הפטרה בחבוק (ספ"ב): 'וה' בהיכל קדשו...'. יקום פורקן, מי שבירך, הזכרת נשמות (ולא ביום א' דחגה"ש), אב הרחמים, מוסף (ואת מוספי יום השבת הזה ויום...) ונושאים כפיים גם היום. קידוש וברהמ"ז ליו"ט שחל בשבת (כל הנוסח דש"ק אומרים בלחש, ובקול רק 'אלה מועדי' ואילך). במנחה קרה"ת דפרשת נשא, (בקשר לשמוע - ראה הלן אחרי הערה 79), וא"א פרקי-אבות. הרבי התוועד בסוף יום ב'.

(2) שו"ע אדמו"ר סי' תצד ס"ב.
(3) היום-יום, ד סיוון, מתוך מכתב לבני הישיבות, מאג"ק אדמו"ר מהוריי"צ ח"ה עמ' עו. והורה כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו: "מכתב זה, צריכים ללמודו, וגם לפרסמו בין אלה שאינם יודעים אודותיו" (תורת-מנחם - התועודיות' תש"י עמ' 92). וראה ספר-השיחות תש"ב עמ' 119.

(4) ראה ב'התועודיות' תשמ"ג ח"ד עמ' 1838, שכדי למנוע עניין 'פרש הגיכס' צריך שבכל סעודה ביו"ט תהיה הכנסת אורחים, עיי"ש.

(5) "גם בזמן הזה - רמב"ם הל' יו"ט פ"ו ה"י-זח. חינוך מצווה תפח. שו"ע (הב"י ואדמו"ר) ח"א סו"ס תקטס. ועוד....".

לעיון במראי המקומות ובהרחבות במלואם - ספר 'הלכות ומנהגי חב"ד' ליום ולמעגל השנה' מאת הרב יוסף-שמחה גינזבורג

אומרים את התפילות והקדישים שנדפסו בו¹². מי שלא הספיק לסיימו בלילה, יסיימו ביום¹³. הכרזת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע¹⁴: "יש תחת-ידי כתב-יד אדמו"ר האמצעי, וכתוב שם שהוא מבטיח למי שיהיה ניעור בליל שבועות כל הלילה, שיזכה ל'כתר תורה'¹⁵."

"הי¹⁶ לילות שלא קראו בליובאוויטש קריאת-שמע שעל-המיטה: שביעי-של-פסח, הושענא רבה, ליל שבועות, וליל ראשון של פסח.

"בכלל, בכל לילה נהג כ"ק [אדמו"ר מהורש"ב] לקרוא קריאת-שמע (פרשה ראשונה¹⁷) בהגיע חצות לילה, אפילו אם נשאר ער לאחר מכן (אפילו כל הלילה¹⁸), אלא שלא הבחינו בכך. בלילות שלא היה קורא קריאת-שמע על-המיטה - כנ"ל - היה מדבר לפעמים בעניין קריאת-שמע, ולפעמים בפירוש המילות דקריאת-שמע."

תיקונים לנוסח 'תיקון ליל שבועות'¹⁸: "(א) בכל הדפוסים שראיתי, הסיום דספר יצירה הוא: '...נאמנת בפנים... אחד בפה ואחד בלב'. ואינו נכון. כי (נוסף לזה שחסר סיום בדבר טוב, הרי) נוסח זה אינו מובן כלל. וצריך להיות, כמו שהוא בכמה וכמה הוצאות דספר יצירה הנדפס כספר בפני-עצמו: "נאמנת. ג' רעות ללשון: דיבור רע, והמלשין, והמדבר אחד בפה ואחד בלב. ג' טובות ללשון: שתיקה, ושמירת הלשון, ודיבור אמת'."

"(ב) ומעניין לעניין: ב'תיקון' שנדפס בסלאוויטא¹⁹ (ועוד) בהעתקת מאמרו של רשב"י: "אנן בחביבותא תליא מילתא, דכתיב...", הובאו רק שני פסוקים. וצריך להיות כזוהר: אנן בחביבותא תליא מילתא, דכתיב: 'ואהבת את ה' אלוך', וכתבי: 'מאהבת ה' ודיבור אמת'."

אתכם, וכתבי 'אהבתי אתכם אמר ה'". אמירת ה'תיקון' צריכה להיות באופן הראוי, 'באימה ובריאה', כאילו מקבלה עתה מהר סיני; ה'אימה ויראה' אינם נעשים על-ידי תנועות חיצוניות בנענועים אנה ואנה, אלא על-ידי רגש הלב הנובע מהבנת השכל, שברגע זה ממש "הקב"ה קורא ושונה כנגדו"²⁰.

באשמורת הבוקר, מעט לפני עלות-השחר, נוהגים לטבול במקווה ארבע טבילות²¹.

לאחר מכן, כשעלה השחר בוודאות, יש לברך ברכת התורה. ייצא לצרכיו וייטול ידיו שלוש פעמים על כל יד (אבל לא לסירוגין), עם כל ההקפדות כדין נטילת-ידים לסעודה, ויברך כל הברכות: "על נטילת ידיים"²²; "אשר יצר"²³; "אלוקי נשמה"²⁶; הברכות הקצרות, "המעביר שינה" ו"ברכת התורה"²⁴. טוב שיישן מעט, כדי שיוכל להתפלל בכוונה²⁵.

שחרית: בבית-המדרש של רבותינו נשיאנו התחילה התפילה בשעה הרגילה בכל שבת ויום-טוב²⁶. הלל שלם²⁷, קדיש תקבל. שיר-של-יום ליום שישי, הושיענו, קדיש יתום.

מתקנת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו: כל בני ישראל, גם הקטני-קטנים/ות (מבן חודש ומעלה, ואף לפני כן²⁸) יהיו בבית-הכנסת (לכל הפחות) בעת קריאת עשרת

20) 'אוצר' שם, משיחת ש"פ במדבר תשמ"ח (ראה 'התוועדות' ח"ג עמ' 404).

21) שער-הכוונות, מובא בכף-החיים ס' תצד ס"ק ז, וב'תיקון'. ולכאורה דיף לטבול קודם עלות-השחר לדעת הגרא"ח נאה ז"ל, שהוא בשעה 3:04 כיום (שעון-קריץ) באזור המרכז.

22) "הוראה בחשאי" - 'שערי הלכה ומנהג' או"ח ח"א ר"ס ד. ו'ביחיל מנחם' ח"ב עמ' ריג מובאת הוראה ב'יחידות' שכן מנהגנו בפועל.

23) בקצות-השולחן ס' ה ס"ב ובבדי-השולחן שם ס"ק ג כתב, שאם לא יצא לצרכיו לא יברכה, כי ברכה זו אינה חלק מברכות-השחר שנתקנו תמיד, וכבר כ"כ הברי-יוסף ס' ו ס"ק ג בשם האריז"ל, עיי"ש. אבל ראה ב'יחידות' שבהערה הקודמת.

24) סידור אדמוה"ו (הוספות ל"ש"ע ח"א עמ' 347. במהדורה החדשה ס"ע תרח).

25) אג"ק ח"ג עמ' תלד, לקוטי-שיחות כרך יד עמ' 225 - שערי הל' ומנהג או"ח ח"א ס' מד.

26) 'אוצר' עמ' רנה.

27) ראה בס' 'מאמרי אדמוה"ו ע"פ התורה והמועדים' ח"א עמ' שמא, שעיקר ההלל (התגלות הכתר הוא הרצון, עיי"ש), הוא בחג השבועות.

28) לקוטי-שיחות כרך כג עמ' 251, ועמ' 256. ומכובן על המארגנים להשתדל למניעת הפרעות מהם (ראה שו"ע אדמוה"ו ס' צח סוס"א וס' קד סו"ס י מהש"ח). פ"א דיבר הרבי על כך (בשיחה ג' סיון תשמ"ו, נעתקה ללה"ק בס' 'הרבי מדבר לילדי ישראל' עמ' 201, כנראה לילדים בני-חינוך), שהילדים יבטיחו שלא יפריעו ויקשיבו בצורה מכובדת; ופעם אחרת הטיח בעצמו, בדרך 'מלמעלה למטה' (בפעם הראשונה שדיבר בנושא, ער"ח סיון תשמ"ו, נדפס במקור הראשון צוין לעיל מלקוטי שיחות, כנראה לקטנים ביותר); "ובוודאי לא יבלבלו הילדים לקריאת-התורה, ואדרבה - הם עוד יחזקו את יראת-ה' ויראת-התורה".

12) 'אוצר' עמ' רנא-ב.

13) שם, מהוראת אדמו"ר מהור"י צ' לשנה"ל הישיבה קודם חג השבועות תש"ד, 'קובץ ליובאוויטש' גיליון 3 עמ' 35. כ"ק אדמו"ר מהור"י צ' אמר את ה'תיקון' מתחילתו ועד סופו ('אוצר' שם, משיחת ש"פ במדבר תנש"א).

14) ספר-המנהגים עמ' 44, מ'ספר השיחות - תורת שלום' עמ' 3.

15) ומציינים לספר-המאמרים תקס"ו עמ' שפא. והסביר הרה"ח ר"ש קסלמן, ע"פ המבואר בחסידות שעניין הכתר הוא רצון ותענוג - שהכוונה בזה היא שיזכה לרצון ותענוג בלימוד התורה. [בעניין המשכת 'כתר תורה' בכלל, שעיקרה בחג השבועות, מציינים לתו"א יתרו סט.א. קט.א. לקו"ת בחקותי מו.ד].

16) שני הקטעים (עד 'דק"ש', להוציא המוסגרים) מספר-השיחות תש"ב עמ' 100.

17) ספר-השיחות תרצ"ו עמ' 1, ו'ש"נ.

18) לקוטי-שיחות כרך כח עמ' 315, בנינויים קלים.

19) בהוצאת 'היכל מנחם', ירושלים תשס"ד, עם ה'אוצר', השתמשו בדפוס זיטאמיר, שכלל הידוע בו השלמש הרבי בליל שבועות ובליל הושענא רבא, ומכובן הכניסו בו את התיקונים של הרבי (ועוד תיקונים).

מוציאים שני ספרי תורה. י"ג מידות - פעם אחת³⁰.
"ריבוננו של עולם", 'ברוך שמיא'³¹.

אין קוראים מגילת רות³², ואין אומרים 'אקדמות'³³.
בספר הראשון קוראים בפרשת יתרו מ"בכחודש
השלישי" עד סוף הפרשה. את עשרת-הדיברות קוראים
ב'טעם העליון'³⁴. בשעת קריאת-עשרת הדיברות -
עומד הקהל, ופניו אל ספר-התורה³⁵.

מניחים את הספר השני על הבימה ליד הראשון³⁶,
ואומרים חצי-קדיש. הגבהה וגלילה. בספר השני
קוראים למפטיר "וביום הביכורים", ומפטירים
במרכבה דיחזקאל³⁷. מעלים גדול וחכם למפטיר. ויש
נוהגים שגם הקורא הפטרה זו בלחש עם המפטיר קורא
אותה בעמידה, מפני כבודה³⁸.

בארה"ק, לאחר ברכות ההפטרה - הזכרת נשמות³⁹.
מי שהוריו בחיים, יוצא מבית-הכנסת בזמן הזכרת
נשמות⁴⁰. אבל (רח"ל) בשנה הראשונה למות אביו או
אימו, נשאר בבית-הכנסת אך אינו מזכיר נשמות⁴¹.

רבותינו נשיאינו דייקו לאחוז בעץ החיים של הספר -
תורה בעת אמירת "זכור"⁴². בהזכרת נשמות אומרים:
"בן/בת פלונית"⁴³. לאחר הזכרת נשמות אומרים
'אב הרחמים'. גם מי שאינו מזכיר נשמות, אומר 'אב
הרחמים'⁴⁴.

אשרי, יהללו, חצי-קדיש.

תפילת מוסף:

* בפיסקה "ומנחתם ונסכיהם" אומרים (במקום
"ושעיר לכפר") "ושני שעירים לכפר"⁴⁵.

* בפיסקה "אלוקינו... מלך רחמן" צריך לומר כפי
שנתקן בשנים האחרונות בסידור 'תהילת ה'" על-פי
סידורי חב"ד הישנים: לנויהם (ל' בשבא נ' בקמץ) (ולא
כברוב הסידורים, וכפי שהיה בעבר גם בסידור 'תהילת
ה': (ל' בחיריק)⁴⁶).

* שיעור החומש היומי (חת"ת) מסתיים בפסוק "זה
קרנן אחירע בן עינן" (ז,פג). (ראה בקריאת התורה של
מחר, ש"ק).

* מנהג פשוט בקהילות ישראל להרבות באמירת
תהילים בחג השבועות⁴⁷.

* היום יום השנה להסתלקות מורנו רבי ישראל
בעש"ט נבג"מ זע"א (תק"כ), ומנוחתו כבוד במז'בוז⁴⁸.

מאכלי חלב⁴⁹: נוהגים לאוכלם בשחרית אחר
קידוש⁵⁰, ובקביעות זו - לעשות זאת בבית-הכנסת
ולקיים אז התועדות של יום-טוב⁵¹. אחר-כך מברכים

(29 לקוטי-שיחות כרך כח עמ' 315. הטעם כמובא בלקו"ש (כג, עמ' 254)
מפסיקתא דר"כ, שקריאת עשרת-הדיברות היא בדוגמת יום מתן-תורה,
ולכן יש לכנס את ילדי ישראל לשמיעתה אז. והרי ברור שהכוונה דווקא
לקריאתה בציבור כתקנת חז"ל. על-כן, בתי-חב"ד רבים מארגנים מניין
מיוחד לקריאת התורה בשעה הנוחה לילדים, ובו שישה אנשים שלא
שמעו עדיין את הקריאה, ואח"כ אמירת הפסוקים, דברי התעוררות,
ומחלקים פרסים וכו'. בדבר עריכת הגרלות (ע' משנ"ב ס"ו"ש שכב, ש"ש
כהלכתה טז,מו), עדיף לחלק בחג כרטיסים ממוספרים עם דברי תורה,
לארגן הגרלה באיסרו-חג, ואז גם להעניק בפועל את כל הפרסים (גם
כאלה שהם מוקצה) לזוכים.

(30 מסתבר שגם המתפלל בביכ"ו שלפי הנוסח שלהם אומרים זאת ג"פ,
א"צ לומר זאת עמהם (ראה תהילה-לדוד ס' ס"ו, ז, וש"ת אגרות-משה
או"ח ח"ג ס' פט).

(31 סידור אדמו"ר).

(32 פסקי הסידור אות קסו. ואכן מנהג זה אינו נהוג כלל אצל חסידי חב"ד,
אף שהוא בשו"ע אדמו"ר (ס' תצ ס"ז, תצ ס"ג) - 'המלך במסיבו' ח"א
עמ' קעא-ב. רצו. וראה 'אוצר' עמ' רסו.

(33 זו ההוראה לרבים ולזרות [כלשון הרבי על ס' המנהגים, 'מאוצר המלך'
ח"א עמ' 362] - ספר-המנהגים שם, לקוטי-שיחות ח"ג עמ' 231, והטעם
ראה ב'תורת מנחם - התועדות' תשי"ז ח"ג (כ) עמ' 46. אף שהובא
הפיוט בשו"ע אדמו"ר (ס' תצ ס"ז, וראה שער הכולל פ"מ ס"ז), ואף
שהרבי בעצמו נהג לומר זאת, כמנהג אביו הרב לוי-יצחק ('המלך במסיבו'
ח"א עמ' קעא) לפני התחלת הקריאה, ובהמשך בין גברא לגברא ('אוצר'
עמ' רסג), ואף שהכל ראו זאת - אין ללמוד מזה, ראה 'התועדות' תשי"ז
ח"א (יח) עמ' 106.

(34 לוח כולל-חב"ד, משו"ע אדמו"ר ס' תצ ס"א.

(35 ספר-המנהגים עמ' 44. וראה 'אוצר' עמ' רסג.

(36 רמ"א ס' קמ ס"ח. רגילים להניח מימין הס"ת הראשון, וי"א שהרבי
הקפיד ע"ז.

(37 לוח כולל-חב"ד, משו"ע אדמו"ר שם ס"ה.

(38 לוח כולל-חב"ד, משו"ע אדמו"ר שם ס"ו.

(39 בח"ל ממקיימים הזכרת נשמות ביום-טוב שני, כדלהלן בהערה במוצאי
היום.

(40 שערי אפרים ש"י סל"ב ובפתחי שערים אות לה. קיצור שו"ע קלגא.

(41 הוראת אדמו"ר מהר"י"צ נ"ע, 'אוצר' אלול-תשרי עמ' רכא, וש"נ. בשנה
מעוברת, אחרי ה"יב חודש ולפני האירצו, הורה כ"ק אדמו"ר מהר"ש"ב

לומר יזכור - 'אוצר' עמ' רעא.

(42 לקוטי-שיחות כרך יד עמ' 233. 'המלך במסיבו' ח"א עמ' שט.

(43 סידור 'תורה אור' עמ' 259, וכן נהג הרבי, 'המלך במסיבו' ח"ב עמ'
קסו, עיי"ש. להעיר שמנהג הספרדים להזכיר נשמות בשם האב, ומנהג
האשכנזים - בשם האב, ואף כשהזכירו נפטרים לפני כ"ק אדמו"ר נשיא
דורנו, ביקש לדעת שם האב דווקא; אך כשביקש לומר קדיש וללמוד
משינות על אביו, הזכירו בשם אמו, 'מי מלך' ח"ב עמ' 833.

(44 כ"ק אדמו"ר מהר"י"צ, 'אוצר' ניסן-סיוון עמ' רכ. והוראת הרבי שכן נכון
לנהוג - 'המלך במסיבו' ח"ב עמ' נח-נט.

(45 שעיר עם שתי-הלחם ושעיר לחובת היום - שער-הכולל פ"מ סט"ו.
קובץ 'גדיל תורה' ברוקלין, גיליון יב.

(46 וכן הוא בכל סידורי אשכנז הישנים שלא שלטה בהם יד המדקדים.
מורה באצבע אות רכו (ושם "גומרים ס' תהלים"), כך החיים ס' תצד
(ש"ק לד, 'אוצר' עמ' רצא.

(48 על היין והמסקנה בקשר ליום ההסתלקות, ראה בספר-השיחות
תרכ"ט עמ' 333, וש"נ, וב'אוצר מנהגי חב"ד' עמ' שי. אודות ההסתלקות,
ראה 'דבי ישראל בעש"ט' הוצאת קה"ת, כפר-חב"ד תשמ"ו, ח"ב פרק כד.
צילום המצבה, בימי חב"ד' ביום זה.

(49 שו"ע אדמו"ר ס' תצ סט"ז. בטעמי המנהג (שלא יכלו לשחוט
ולהכשיר הכלים בשבת; לפי שדוד המלך נסתלק בעצרת והיו כל ישראל
אוניין בו ביום ואסורים באכילת בשר; מפני שהתורה נמשלה לדבש וחלב)
- ראה בארוכה בקובץ 'אהלי שם' כרך ו' עמ' רא ואילך, וש"נ.

(50 מנהג אדמו"ר מהר"י"צ - 'רשימות' ה, עמ' 14. מנהג הרבי - 'אוצר'
עמ' שו. לוח כולל-חב"ד.

(51 אם-כי אצל הרבי היתה התועדות לקראת מוצאי יום-טוב שני, הרי
לאחר שביטל הרבי בשנת תשד"מ את המנהג להיות 'פורס מפה ומקדש',
הורה בקשר לסעודת משיח' (התועדות תשמ"ח ח"ג עמ' 67): "כולל

ברכה אחרונה וממתינים שעה אחת⁵², ואוכלים סעודת יום-טוב, הכוללת בשר⁵³. כמו-כן שותים היום רביעית יין לשמחת יום טוב⁵⁴ (לכתחילה, מתחילים סעודת יום-טוב לפני 'שעה עשירית' שהיא בערך 16:12 לפי שעון הקיץ)⁵⁵

סעודת יום-טוב: חובתה המיוחדת בחג-השבועות - כדי להראות שנוח ומקובל לישראל יום שניתנה בו התורה⁵⁶.

"מנהג הוא אצל רבותינו נשיאנו לומר 'תורה' בחג-השבועות בעת סעודת יום-טוב וגם לספר סיפור ממורנו הבעש"ט⁵⁷". ונכון לנהוג כך⁵⁸.

"כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו היה נוהג להזכיר גם את משה רבינו ודוד המלך⁵⁹. בארה"ק יש לזכור לקרוא היום שמו"ת, ככל ערב-שבת-קודש אחר חצות היום.

לאאורה יש לטבול היום אחר חצות, כהכנה לשבת-קודש, וכדברי כ"ק אדמו"ר מהורש"ב: "...בכל עלייה ממדרגה למדרגה, וכמו מחול אל הקודש, וכמו-כן מקדושת יום-טוב לקדושת שבת, צריכים טבילה במקווה כמו שכתוב בכתבי האריז"ל...⁶⁰". ויש לברר איך היתה ההנהגה בזה אצל זקני החסידים וכו'.

בהתוועדויות חג-השבועות [שהתקיימו ביום-טוב שני לפני השקיעה] נהג הרבי נשיא דורנו לעורר על-דבר חינוך, ועל-דבר שיעורי הת"ת⁶¹.

בהתוועדות דיום-טוב יש מנגנים ניגוני רבותינו

גם בארץ-ישראל, ששם יערכו סעודת משיח בשש"פ, וגם בקביעות שנה זו ששש"פ חל בע"ש - בוודאי ימצאו אופן המתאים לערוך סעודת משיח ביום [היינו לערוך זאת לפני שעה עשירית], ולהמשיך ולהוסיף - באופן ד"כפליים לתושיה" - ביום השבת שלאחריו-זה". וקל-וחומר להתוועדות יו"ט, שאינה זקוקה דווקא לסעודה!

52) של"ה מסכת שבועות ד"ה הפטורה, ומצינים לש"ך יו"ד סי' פט סי"ק טז. ושערי הלכה מנהג' חיו"ד סי' יא, וראה 'אוצר' עמ' רפד. זאת, גם בחבל חמאה, אך מלבד גבניה קשה שממתינים אחריה שש שעות (רובן ככולן של הגבניות הכשרות למהדרין בארה"ק כיום, אינן 'קשות'). ההמתנה היא תמיד מגמר האכילה של סוג אחד עד תחילת האכילה של הסוג השני, ולא מגמר הסעודה או ברכה אחרונה עד תחילת הסעודה (דגול-מרבבה ר"ס פט, מדיק לשון הר"ן בשש"ך סי' ג' ג' מסוף אכילה").

53) מצווה - שו"ע אדמו"ר סי' תקכ"ט סי' טז. וראה 'חווה"מ כהלכתו' פ"א סי' טז. חובה - שו"ע אדמו"ר סי' זצ"ל רביעית, ראה לעיל הערה 9.

54) ע"פ שו"ע אדמו"ר הוקן סי' תקכ"ט סי' ט"א, שפסק כך אפילו מיו"ט ראשון ליו"ט שני, וכל-שכן לקראת שבת.

55) שו"ע אדמו"ר סי' תצד סעיף ח. וראה רשמות-דברים (חיתריק) ח"א עמ' שלב, ולעיל ע"י ציון 6 ובהערה.

56) ספר-השיחות תש"ד עמ' 140.

57) שיחות-קודש תשכ"ד עמ' 389.

58) 'אוצר' עמ' רצא.

59) המשך תרס"ו עמ' שפז (וצריך חיפוש היכן המקור לזה בכתבי האריז"ל).

60) בקשר להפצת שיעור התהילים היומי, כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע ביקש להשתדל בכל מיני השתדלות אשר יוקבע בכל בית-הכנסת, מאיזה נוסח שיהיה" (קבוץ מתכבים שבסוף התהילים - אג"ק כרך ב עמ' תקכ"ד. היום-יום, ר"ח שבט. ספר-המנהגים עמ' 19 בהערה). וכן הורו מהמזכירות לצא"ח בארה"ק (ספר 'צא"ח', תשס"ה, עמ' 193).

נשיאנו ועל-פי הסדר שהורה הרבי בהתוועדויות דראש-השנה, ועוד. לפני כל ניגון מכריזים שם בעל הניגון. ניגון ג' תנועות (להבעש"ט, הה"מ ואדמו"ר), א-לי אתה (אדמו"ר), ניגון מקהלת אדמו"ר האמצעי, ימין ה' (הצ"צ), לכתחילה אריבער (מהר"ש), ניגון הכנה (רש"ב), הבינוני (הרי"צ), הוא אלוקינו / אתה בחרתנו (הרבי), ניגון הקפות (הרלו"צ - אביו של הרבי). לאחר זה מנגנים כפי שהיה הסדר בסוף ההתוועדויות הגדולות (למעט שנים תשמ"ז ואילך): (ניגון הכנה, ד' בבות⁶²), ניע זשוריצי⁶³. ה'תהלוכה' לבתי-הכנסת לשמח יהודים בשמחת יום טוב וכו', שייכת במיוחד לחג-השבועות⁶⁴. מנחה. מתחילים: 'פתח אליהו'⁶⁵.

שבת-קודש

ז' בסיוון - אסרו-חג⁶⁶

⁶⁷קבלת שבת - מתחילים: 'מזמור לדוד'⁶⁸. ב'לכה דודי' אומרים: 'גם בשמחה ובצלה'⁶⁹.

יום השבת: [למנהג רבותינו נשיאנו בקריאת שמו"ת, יש לקרוא היום את ה'שביעי' לפני תפילת שחרית].

62) אלא שהחל מכ"ד טבת תשמ"ט לא ניגנו עוד את ניגון ד' בבות בהתוועדויות אצל הרבי.

63) ראה ספר-הניגונים ח"א עמ' מג. 'אוצר' שם. וראה התוועדויות אחש"פ ה'תשמ"ט וה'תש"נ.

64) לקוטי-שיחות כרך ח עמ' 252. וראה 'אוצר' עמ' רצ. עוד הוראות בקשר ל'תהלוכה', ראה ב'התקשרות' גיליון תר"ב עמ' 17.

65) ספר המנהגים עמ' 25.

66) על השמחה המיוחדת ביום זה, ראה שו"ע אדמו"ר סי' תצד סי"ט. נתבאר בלקוטי-שיחות כרך כח עמ' 24, ובלה"ק בס' 'שולחן המלך' ח"ב עמ' קמא.

67) לבני חו"ל: יום-טוב שני. בהדלקת נרות מברכות: 'להדליק נר של שבת ושל יו"ט ושהחינו'. ערבית, קידוש וברהמ"ז של יו"ט. בשחרית מוציאים ב' סי', י"ג מידות וכו', בספר הראשון קוראים ה' קוראים בפ' ראה 'כל הבכור', וכו'. בספר השני קוראים למפסיד כדאמתול. הפטרה בחבקוק (ספ"ב): 'זה' בהיכל קדשו...! הזכרת נשמות (ולא ביום א' דחגה"ש), אב הרחמים, מוסף כדאמתול, ונושאים כפיים גם היום. קידוש וברהמ"ז של יו"ט [ביום ב' אין מנהג לאכול מאכלי חלב - ע"פ לוח כולל חב"ד, וראה אוצר מנהגי חב"ד עמ' רפן]. הנולד והנחלב ביום הראשון מותר ביו"ט שני. הרבי התוועד בסוף יום ב'. למחרת, יום ח' סיוון - אסרו-חג. בנוסח 'השיאנו' בתפילת מנחה בחו"ל: 'בס' המנהגים עמ' 46 בסוף הערה 93, אודות הנוסח "שבתות... בס'": "כמובן, כן הוא גם בשבת שחל בו יו"ט", וצ"ע - כי אין בנוסח תפילת יו"ט כלל "שבתות... וינוחו" (ולא מ"ש להגיה עפ"י ב'התקשרות' גיליון תכז עמ' יו"ט ובסידורי קה"ל אה"ק החדשים, ואין נוהגין כך כלל. וראה גם ב'סידור רבינו הוקן עם ציונים והערות' עמ' תצד הע' 71), ומסתבר כהצעת אחד השלוחים שי', שצ"ל "בשבת שחל בו יו"ט".

בדבר בני חו"ל הנמצאים בארה"ק ואיפכא - רבים מרביני אנ"ש פוסקים למעשה שיהגו ככול כמנהג המקום שנמצאים בו, כמ"ש בשו"ע אדמו"ר מהדורת סי' א ס"ח ומהדור"ק סי' תצו סי"א בסתם (ע"פ ספר 'כללי הפוסקים וההוראה משו"ע אדמו"ר' כלל רפג ועוד), ובשער-הכולל פ"א סי' ט, והמלך במסיבו' ח"ב עמ' רה (וצ"ע במענות הסותרים לזה שהובאו בקונטרס יו"ט שני להעובר ממקום למקום לונדון תשנ"ה, ועוד מענות שונים, וע"ע בקובץ 'מקדש מלך' (1), מגדל העמק תשס"ד, עמ' 511 ואילך. ועוד שם).

68) ס' המנהגים עמ' 26.

69) ס' המנהגים עמ' 26.

קריאת התורה: לפי 'מנהג מדינתנו' (חומש 'תורה תמימה'), ההפסקות בין העליות שונות מהנהוג ברוב החומשים, והן כדלהלן: שני מתחיל: 'בני מררי' (ד, כט). שביעי מתחיל: 'זאת חנוכת המזבח' (ז, פד). תפילת מנחה: אין אומרים 'צדקתך'. פרקי אבות - פרק א'⁷⁰. בקביעות כבשנה זו אמר הרבי: "בוודאי ימצאו אופן המתאים... להמשיך ולהוסיף - באופן ד'כפליים לתושייה' ביום השבת"⁷¹. הכוונה לערוך לאחר תפילת המנחה, סעודה ממש כמו שעושים בחו"ל ובאותו הזמן שעושים שם⁷². וכיוון שכך, רצוי לבצוע בה על הפת של 'עירוב תבשילין', כנ"ל.

יום ראשון ח' בסיוון

עד י"ב סיוון ועד בכלל, אין אומרים 'תחנון'⁷³. כנהוג בכל שלושת הרגלים (וקל-וחומר בזמן מתן-תורה), עורכים בכל אסרו-חג [או בימים הסמוכים לו] 'כינוס תורה' בכל מקום שאפשר. כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו היה משתתף בזה בשיחה מיוחדת שאמר בהתוועדות דחג-השבועות לכבוד הכינוס⁷⁴. בשנת תשל"ט⁷⁵, הציע כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו לערוך - ביום נפרד - 'כינוס תורה' גם לנשים, בקשר לעניינים הנוגעים לנשי ובנות ישראל, ובפרט טהרת-המשפחה, כשרות האכילה ושתייה ונרות שבת-קודש ויום-טוב. כן עורר אודות הדפסת קבצי חידושי-תורה שנאמרו בהזדמנויות אלו, ובכלל.

ימי התשלומין:

עניינים בעבודת ה' - אצירת גילויי החג, שלא יאבדו בטירדת הזמן⁷⁶.

* ההוספה בתורה ובצדקה דימי התשלומין שייכת גם אם בחג-השבועות נעשו כל העניינים בשלימות, ונעשית

(70) ספר המנהגים עמ' 38 "מנהגי יום-טוב". וכך נהגו במניין של הרבי (כשהל שמו"ת ביום ועש"ק).
(71) 'התוועדיות' תשמ"ב ח"ג עמ' 1633. לוח כולל-חב"ד.
(72) 'התוועדיות' תשמ"ח ח"ג עמ' 76.
(73) הרה"ח ר"ל שי' גונר, 'התקשרות' גיליון מה עמ' 24.
(74) סידור אדמוה"ז לפני 'למנצח... יענך'.
(75) שיחת יום ב' דחה"ש תשל"ח ס"ט. וראה 'התוועדיות' תשמ"ב ח"ג עמ' 1581. 'התוועדיות' תשמ"ט ח"ג עמ' 294.
(76) שיחת יום ב' דחג-השבועות הנ"ל, הנחת התי' ס"ו.

באופן ד'מעלין בקודש' באופן מיוחד בימים אלו⁷⁷. * אסרו חג השבועות הוא "יום טוב"⁷⁸ - יום חגיגי, שהעולים לרגל הקריבו בו במקדש את 'עולות-הראיה' שלהם. עולות אלה הקריבו מממונם (ממון חולין דווקא), ובזמן הזה שאין אנו יכולים להקריב קרבנות בפועל, צריך להוסיף ביום זה בנתינת צדקה מממונו⁷⁹. * בהמשך למדובר⁸⁰ אודות כינוסי ילדים בימים שלפני חג-השבועות, והבאתם בחג-השבועות עצמו לקריאת עשרת הדיברות, הציע הרבי נשיא דורנו הוראה, ועל-מנת לפרסמה:

לאסוף ולכנס ילדי ישראל הן בנים והן בנות, גם בימי התשלומין לחג-השבועות, ומה טוב - עד י"ב בסיוון ועד בכלל, לכנסם פעם אחת, ומה טוב - פעמיים: פעם אחת לכנסם בבתי-הספר שם לומדים הם תורה, בהוספה על סדר לימודם הרגיל, ועוד פעם לכנסם בבית-הכנסת, "מקום שמגדלין בו תפילה".

על-דרך-זה יש לנהוג בבתי-הספר ובתי-הכנסת שבארץ-הקודש. ובארץ-הקודש בנוסף לזה יכנסו אותם גם במקומות הקדושים, ובמיוחד בכותל המערבי שאין השכינה זזה ממנו, ובמערות-המכפלה (ובוודאי יקבלו רישיון לכך), וגם בקבר רחל אימנו [=כמובן, יש לבדוק עד כמה הדבר ניתן בשעה זו בחברון ובקבר-רחל מטעמי בטחון]⁸¹.

יום חמישי י"ב בסיוון

סיום ימי התשלומין. זמן מתאים להחלטות טובות וביצוען, בשיעורי תורה והפצתה, באהבת ואחדות ישראל, ובנתינת הצדקה⁸².

(77) מדברי אדמוה"ו - ספר השיחות תרח"ץ עמ' 285.
(78) שיחת מוצש"ק במדבר תשל"ט, הנחת התי' ס"ט.
(79) שו"ע אדמוה"ו סי' תצד ס"ט. ביאור ענינו ב'שערי המועדים - שבועות' עמ' תכג ואילך, ובשיחות נוספות שנסמנו ב'אוצר' ס"ע שו.
(80) 'התוועדיות' תשמ"ט ח"ג עמ' 286.
(81) בער"ח סיון תש"מ, לקוטי-שיחות כרך כ"ג עמ' 249.
(82) משיחת ש"פ נשא תש"מ, לקוטי-שיחות שם עמ' 259.

שניים מקרא ואחד תרגום

במטרא ית כל מטולהון: כח זאת עבדת משפחת בני הגרשני באהל מועד ומשמרתם ביד איתמר בן-אהרן הכהן: זאת עבדת משפחת בני הגרשני באהל מועד ומשמרתם ביד איתמר בן-אהרן הכהן: דין פלחן ורעית בני גרשון במשפן זמנא ומטרהון בידי דאיתמר בר אהרן כהנא: ס

שני כס בני מררי למשפחתם לבית-אבתם תפקד אתם: בני מררי למשפחתם לבית-אבתם תפקד אתם: בני מררי לזרעיתהון לבית אבהתהון תמני יתהון: ל מכן שלשים שנה ומעלה ועד בן-חמשים שנה תפקדם כלהבא לצבא לעבד את-עבדת אהל מועד: מכן שלשים שנה ומעלה ועד בן-חמשים שנה תפקדם כלהבא לצבא לעבד את-עבדת אהל מועד: מכן שנין ולעלא ועד בר חמשין שנין תמננון כל דאיתי לחילא למפלח ית פלחן משפן זמנא: לא וזאת משמרת משאם לכל-עבדתם באהל מועד קרשי המשפן ובריויו ועמודיו ואדניו: וזאת משמרת משאם לכל-עבדתם באהל מועד קרשי המשפן ובריויו ועמודיו ואדניו: ודא מטרת מטולהון לכל פלחנהון במשפן זמנא דפי משפנא ועברוהי ועמודוהי וסמכוהי: לב ועמודי החצר סביב ואדניהם ויתרתם ומיתריהם לכל-בליהם ולכל עבדתם ובשמת תפקדו את-כלי משמרת משאם: ועמודי החצר סביב ואדניהם ויתרתם ומיתריהם לכל-בליהם ולכל עבדתם ובשמת תפקדו את-כלי משמרת משאם: ועמודי דרפתא סחור סחור וסמכיהון וסביהון ואטוניהון לכל מגיהון ולכל פלחנהון ובשמת תמננון ית מגי מטרת מטולהון: לב זאת עבדת משפחת בני מררי לכל-עבדתם באהל מועד ביד איתמר בן-אהרן הכהן: זאת עבדת משפחת בני מררי לכל-עבדתם באהל מועד ביד איתמר בן-אהרן הכהן: דין פלחן ורעית בני מררי לכל פלחנהון במשפן זמנא בידי דאיתמר בר אהרן כהנא: לד ויפקד משה ואהרן ונשיאי העדה את-בני הקהתי למשפחתם ולבית אבתם: ויפקד משה ואהרן ונשיאי העדה את-בני הקהתי למשפחתם ולבית אבתם: ומנא משה ואהרן וברכבי

כא וידבר יהוה אל-משה לאמר: וידבר יהוה אל-משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: כב נשא את-ראש בני גרשון גסיהם לבית אבתם למשפחתם: נשא את-ראש בני גרשון גסיהם לבית אבתם למשפחתם: קבל ית חשבון בני גרשון אף אנון לבית אבהתהון לזרעיתהון: כג מכן שלשים שנה ומעלה עד בן-חמשים שנה תפקד אותם כלהבא לצבא לעבד עבדה באהל מועד: מכן שלשים שנה ומעלה עד בן-חמשים שנה תפקד אותם כלהבא לצבא לעבד עבדה באהל מועד: מבר תלמין שנין ולעלא עד בר חמשין שנין תמני יתהון כל דאיתי לחילא למפלח פלחנא במשפן זמנא: כד זאת עבדת משפחת הגרשני לעבד ולמשא: זאת עבדת משפחת הגרשני לעבד ולמשא: דין פלחן ורעית גרשון למפלח ולמטול: כה ונשאו את-יריעת המשפן ואת-אהל מועד מכסהו ומכסה התחש אשר-עליו מלמעלה ואת-מסך פתח אהל מועד: ונשאו את-יריעת המשפן ואת-אהל מועד מכסהו ומכסה התחש אשר-עליו מלמעלה ואת-מסך פתח אהל מועד: וישלון ית ריעת משפנא וית משפן זמנא חופאה וחופאה דססגונא די עלוהי מלעלא וית פרסא דתרע משפן זמנא: כו ואת קלעי החצר ואת-מסך פתח ואת שער החצר אשר על-המשפן ועל-המזבח סביב ואת מיתריהם ואת-כלי-כלי עבדתם ואת כלי-אשר יעשה להם ועבדו: ואת קלעי החצר ואת-מסך פתח ואת שער החצר אשר על-המשפן ועל-המזבח סביב ואת מיתריהם ואת-כלי-כלי עבדתם ואת כלי-אשר יעשה להם ועבדו: וית סרדי דרפתא וית פרסא דמעלנא דתרע דרפתא די על משפנא ועל מדבחא סחור סחור וית אטוניהון וית כל מגי פלחנהון וית כל די יתמסר להון ויפלחון: כז על-פי אהרן ובניו תהיה פל-עבדת בני הגרשני לכל-משאם ולכל עבדתם ופקדתם עליהם במשמרת את כל-משאם: על-פי אהרן ובניו תהיה פל-עבדת בני הגרשני לכל-משאם ולכל עבדתם ופקדתם עליהם במשמרת את גרשון לכל מטולהון ולכל פלחנהון ותמננון עליהון

נערך על ידי 'חוק' הוצאה לאור

מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְמוֹעֵלָה וְעַד בְּנֵי חֲמִשִּׁים שָׁנָה כְּלִי הַבָּא
לְצִבָּא לְעִבְדָּה בְּאֶהָל מוֹעֵד: מִבְּנֵי תְּלָתִין שָׁנִין וְלֹעֲלָא וְעַד
בְּנֵי חֲמִשִּׁין שָׁנִין כֹּל דְּאִתִּי לְחִילָא לְפָלְחָנָא בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא:
מִדְּוִיָּהוּ פְּקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפַּחְתָּם שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וּמֵאָתַיִם:
וְיִהְיוּ פְּקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפַּחְתָּם שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וּמֵאָתַיִם: וְהָיוּ
מִנְּגִיֵּהוֹן לְזִרְעִיתְהוֹן תְּלָתָא אֲלָפִין וּמֵאָתַן: מֵה אֱלֹהֵי
פְּקוּדֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי מִרְיָי אֲשֶׁר פִּקֵּד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
עַל־פִּי יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה: אֵלֶּה פְּקוּדֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי מִרְיָי
אֲשֶׁר פִּקֵּד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה: אֵלֶּין מִנְּגִי
זִרְעִית בְּנֵי מִרְיָי דִּי מִנָּא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל מִימְרָא דִּי
בִּידָא דְּמֹשֶׁה: מִן כְּלִי־הַפְּקָדִים אֲשֶׁר פִּקֵּד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
וּנְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל אֲתֵּי־הַלּוּיִם לְמִשְׁפַּחְתָּם וְלִבְיַת אֲבֹתָם:
כְּלִי־הַפְּקָדִים אֲשֶׁר פִּקֵּד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּנְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל
אֲתֵּי־הַלּוּיִם לְמִשְׁפַּחְתָּם וְלִבְיַת אֲבֹתָם: כֹּל מִנְּגִינָא דִּי מִנָּא
מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּבְרַבְרַי יִשְׂרָאֵל יֵת לְנָאֵי לְזִרְעִיתְהוֹן וְלִבְיַת
אֲבֹתְהוֹן: מִן מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְמוֹעֵלָה וְעַד בְּנֵי
חֲמִשִּׁים שָׁנָה כְּלִי הַבָּא לְעִבְדָּה עִבְדָּת עִבְדָּה וְעִבְדָּת
מִשָּׂא בְּאֶהָל מוֹעֵד: מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְמוֹעֵלָה וְעַד
בְּנֵי חֲמִשִּׁים שָׁנָה כְּלִי הַבָּא לְעִבְדָּה עִבְדָּת עִבְדָּה וְעִבְדָּת
מִשָּׂא בְּאֶהָל מוֹעֵד: מִבְּנֵי תְּלָתִין שָׁנִין וְלֹעֲלָא וְעַד בְּנֵי
חֲמִשִּׁין שָׁנִין כֹּל דְּאִתִּי לְפָלְחָנָא פְּלַחֵן פְּלַחֵן וְלֹעֲלָא מִטוּל
בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא: מִח וְיִהְיוּ פְּקֻדֵיהֶם שְׁמֹנֶת אֲלָפִים וְחֲמִשׁ
מֵאָתַיִם וּשְׁמֹנִים: וְיִהְיוּ פְּקֻדֵיהֶם שְׁמֹנֶת אֲלָפִים וְחֲמִשׁ
מֵאָתַיִם וּשְׁמֹנִים: וְהָיוּ מִנְּגִיֵּהוֹן תְּמַנָּא אֲלָפִין וְחֲמִשׁ מֵאָה
וְתַמְנָן: מִן עַל־פִּי יְהוָה פִּקֵּד אוֹתָם בְּיַד־מֹשֶׁה אִישׁ
אִישׁ עַל־עִבְדָּתוֹ וְעַל־מִשְׁאָו וּפְקֻדָּיו אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה: עַל־פִּי יְהוָה פִּקֵּד אוֹתָם בְּיַד־מֹשֶׁה אִישׁ אִישׁ
עַל־עִבְדָּתוֹ וְעַל־מִשְׁאָו וּפְקֻדָּיו אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:
עַל מִימְרָא דִּי מִנָּא יִתְהוֹן בִּידָא דְּמֹשֶׁה גְּבַר גְּבַר עַל
פְּלַחְנָה וְעַל מִטוּלָה וּמִנְּגִינָהוּ דִּי פִּקֵּד יֵת יֵת מֹשֶׁה: פ

כְּנִשְׁתָּא יֵת בְּנֵי קֶהֶת לְזִרְעִיתְהוֹן וְלִבְיַת אֲבֹתְהוֹן: לֵה מִבְּנֵי
שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְמוֹעֵלָה וְעַד בְּנֵי חֲמִשִּׁים שָׁנָה כְּלִי הַבָּא
לְצִבָּא לְעִבְדָּה בְּאֶהָל מוֹעֵד: מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְמוֹעֵלָה
וְעַד בְּנֵי חֲמִשִּׁים שָׁנָה כְּלִי הַבָּא לְצִבָּא לְעִבְדָּה בְּאֶהָל מוֹעֵד:
מִבְּנֵי תְּלָתִין שָׁנִין וְלֹעֲלָא וְעַד בְּנֵי חֲמִשִּׁין שָׁנִין כֹּל דְּאִתִּי
לְחִילָא לְפָלְחָנָא בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא: לו וְיִהְיוּ פְּקֻדֵיהֶם
לְמִשְׁפַּחְתָּם אֲלָפִים שְׁבַע מֵאָתַיִם וְחֲמִשִּׁים: וְיִהְיוּ
פְּקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפַּחְתָּם אֲלָפִים שְׁבַע מֵאָתַיִם וְחֲמִשִּׁים: וְהָיוּ
מִנְּגִיֵּהוֹן לְזִרְעִיתְהוֹן תְּרִין אֲלָפִין שְׁבַע מֵאָה וְחֲמִשִּׁין:
לו אֵלֶּה פְּקוּדֵי מִשְׁפַּחַת הַקְּהָתִי כְּלִי־הַעֲבָד בְּאֶהָל מוֹעֵד
אֲשֶׁר פִּקֵּד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה: אֵלֶּה
פְּקוּדֵי מִשְׁפַּחַת הַקְּהָתִי כְּלִי־הַעֲבָד בְּאֶהָל מוֹעֵד אֲשֶׁר פִּקֵּד
מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה: אֵלֶּין מִנְּגִי זִרְעִית
קֶהֶת כֹּל דְּפָלַח בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא דִּי מִנָּא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל
מִימְרָא דִּי בִּידָא דְּמֹשֶׁה: ס לֵה וּפְקוּדֵי בְּנֵי גִרְשׁוֹן
לְמִשְׁפַּחְתָּם וְלִבְיַת אֲבֹתָם: וּפְקוּדֵי בְּנֵי גִרְשׁוֹן
לְמִשְׁפַּחְתָּם וְלִבְיַת אֲבֹתָם: וּמִנְּגִי בְּנֵי גִרְשׁוֹן לְזִרְעִיתְהוֹן
וְלִבְיַת אֲבֹתְהוֹן: לֵה מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְמוֹעֵלָה וְעַד
בְּנֵי חֲמִשִּׁים שָׁנָה כְּלִי הַבָּא לְצִבָּא לְעִבְדָּה בְּאֶהָל מוֹעֵד:
מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְמוֹעֵלָה וְעַד בְּנֵי חֲמִשִּׁים שָׁנָה כְּלִי הַבָּא
לְצִבָּא לְעִבְדָּה בְּאֶהָל מוֹעֵד: מִבְּנֵי תְּלָתִין שָׁנִין וְלֹעֲלָא וְעַד
בְּנֵי חֲמִשִּׁין שָׁנִין כֹּל דְּאִתִּי לְחִילָא לְפָלְחָנָא בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא:
מ וְיִהְיוּ פְּקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפַּחְתָּם לִבְיַת אֲבֹתָם אֲלָפִים וְשֵׁשׁ
מֵאָתַיִם וּשְׁלֹשִׁים: וְיִהְיוּ פְּקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפַּחְתָּם לִבְיַת אֲבֹתָם
אֲלָפִים וְשֵׁשׁ מֵאָתַיִם וּשְׁלֹשִׁים: וְהָיוּ מִנְּגִיֵּהוֹן לְזִרְעִיתְהוֹן
לִבְיַת אֲבֹתְהוֹן תְּרִין אֲלָפִין וְשֵׁשׁ מֵאָה וְתְּלָתִין: מא אֵלֶּה
פְּקוּדֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי גִרְשׁוֹן כְּלִי־הַעֲבָד בְּאֶהָל מוֹעֵד
אֲשֶׁר פִּקֵּד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה: אֵלֶּה פְּקוּדֵי
מִשְׁפַּחַת בְּנֵי גִרְשׁוֹן כְּלִי־הַעֲבָד בְּאֶהָל מוֹעֵד אֲשֶׁר פִּקֵּד
מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה: אֵלֶּין מִנְּגִי זִרְעִית בְּנֵי גִרְשׁוֹן
כֹּל דְּפָלַח בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא דִּי מִנָּא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל מִימְרָא
דִּי: מִן וּפְקוּדֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי מִרְיָי לְמִשְׁפַּחְתָּם לִבְיַת
אֲבֹתָם: וּפְקוּדֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי מִרְיָי לְמִשְׁפַּחְתָּם לִבְיַת
אֲבֹתָם: וּמִנְּגִי זִרְעִית בְּנֵי מִרְיָי לְזִרְעִיתְהוֹן לִבְיַת
אֲבֹתְהוֹן: מִן מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְמוֹעֵלָה וְעַד בְּנֵי
חֲמִשִּׁים שָׁנָה כְּלִי הַבָּא לְצִבָּא לְעִבְדָּה בְּאֶהָל מוֹעֵד:

הַכֹּהֵן וַנִּתֵּן אֵלֶיהֶם: וְלָקַח הַכֹּהֵן מִים קְדוּשִׁים בְּכַלִּי
הָרִשׁ וּמִן־הַעֶפֶר אֲשֶׁר יְהִי בְּקִרְקַע הַמִּשְׁכָּן יִקַּח הַכֹּהֵן
וַנִּתֵּן אֵלֶיהֶם: וַיִּסַּב פָּהֲנָא מִי כִיּוֹר בְּמִן דְּחֶסֶף וּמִן
עֶפְרָא דִּי יְהִי בִּיסוּדֵי מִשְׁפָּנָא יִסַּב פָּהֲנָא וַיִּתֵּן לְמִיָּא:
יֵה וְהַעֲמִיד הַכֹּהֵן אֶת־הָאִשָּׁה לְפָנָי יְהוָה וּפְרַע אֶת־
רֵאשׁ הָאִשָּׁה וַנִּתֵּן עַל־פִּפְיָהּ אֶת מִנְחַת הַזֹּבְחֹן מִנְחַת
קִנְיָתָהּ הוּא וּבִיד הַכֹּהֵן יִהְיוּ מִן הַמָּאֲרָרִים:
וְהַעֲמִיד הַכֹּהֵן אֶת־הָאִשָּׁה לְפָנָי יְהוָה וּפְרַע אֶת־רֵאשׁ
הָאִשָּׁה וַנִּתֵּן עַל־פִּפְיָהּ אֶת מִנְחַת הַזֹּבְחֹן מִנְחַת קִנְיָתָהּ
הוּא וּבִיד הַכֹּהֵן יִהְיוּ מִן הַמָּאֲרָרִים: וַיִּקִּים פָּהֲנָא
יֵת אֶתְמָא קָדָם יֵי וַיִּפְרַע יֵת רִישָׁא דֶאֶתְמָא וַיְהַב עַל יְדֵהָ
יֵת מִנְחַת דִּיכְרָנָא מִנְחַת קִנְיָתָהּ הִיא וּבִידָא דְכֶהֱנָא יְהוֹן
מִיָּא מְרִירִיָּא מְלֻטְטָא: יֵשׁ וְהַשְׁבִּיעַ אֹתָהּ הַכֹּהֵן וְאָמַר
אֶל־הָאִשָּׁה אִם־לֹא שָׁכַב אִישׁ אִתְּךָ וְאִם־לֹא שְׁטִית
טְמֵאָה תַּחַת אִישׁךָ הַנֶּגְוִי מִמֶּנִּי הַמָּאֲרָרִים
הָאֵלֹהִים: וְהַשְׁבִּיעַ אֹתָהּ הַכֹּהֵן וְאָמַר אֶל־הָאִשָּׁה אִם־לֹא
שָׁכַב אִישׁ אִתְּךָ וְאִם־לֹא שְׁטִית טְמֵאָה תַּחַת אִישׁךָ הַנֶּגְוִי
מִמֶּנִּי הַמָּאֲרָרִים הָאֵלֹהִים: וַיּוֹמֵר יְמָה פָּהֲנָא וַיִּמַּר
לֶאֱתָמָא אִם לֹא שָׁכִיב גְּבַר יְתִיד וְאִם לֹא שְׁטִית
לֶאֱסָתְאָבָא בַר מִבְּעַלְיָד חָרִי זְכָאָה מִמִּיָּא מְרִירִיָּא מְלֻטְטָא
הָאֵלִין: כ וְאֵת כִּי שְׁטִית תַּחַת אִישׁךָ וְכִי נִטְמָאת וַיִּתֵּן
אִישׁ בָּךְ אֶת־שְׁכָבְתֹךָ מִבְּלַעְדֵי אִישׁךָ: וְאֵת כִּי שְׁטִית
תַּחַת אִישׁךָ וְכִי נִטְמָאת וַיִּתֵּן אִישׁ בָּךְ אֶת־שְׁכָבְתֹךָ
מִבְּלַעְדֵי אִישׁךָ: וְאֵת אַרְי שְׁטִית בַר מִבְּעַלְיָד וְאַרְי
אֶסְתְּאָבָת וַיְהַב גְּבַר בִּיד יֵת שְׁכָבְתָהּ בַר מִבְּעַלְיָד:
כא וְהַשְׁבִּיעַ הַכֹּהֵן אֶת־הָאִשָּׁה בְּשִׁבְעַת הָאֵלֹהִים וְאָמַר
הַכֹּהֵן לְאִשָּׁה יֵתן יְהוָה אוֹתְךָ לְאֵלֹהִים וְלִשְׁבַעַת בְּתוֹךְ
עַמְּךָ בְּתֹת יְהוָה אֶת־יְרִכְךָ נִפְלֹת וְאֶת־בְּטֶנְךָ צָבָה:
וְהַשְׁבִּיעַ הַכֹּהֵן אֶת־הָאִשָּׁה בְּשִׁבְעַת הָאֵלֹהִים וְאָמַר הַכֹּהֵן
לְאִשָּׁה יֵתן יְהוָה אוֹתְךָ לְאֵלֹהִים וְלִשְׁבַעַת בְּתוֹךְ עַמְּךָ בְּתֹת
יְהוָה אֶת־יְרִכְךָ נִפְלֹת וְאֶת־בְּטֶנְךָ צָבָה: וַיּוֹמֵר כֶּהֱנָא יֵת
אֶתְמָא בְּמוֹמְתָא דְלוֹטָא וַיִּמַּר פָּהֲנָא לֶאֱתָמָא יְהַב יֵי יְתִיד
לְלוֹט וְלִמוֹמֵי בְּגוֹ עַמִּיךָ בְּדִיחָב יֵי יֵת יְרִכִיד מִסִּיָּא וַיֵּת
מְעִיכִי גְפִיחִין: כב וְכִבְּאוֹ הַמַּיִם הַמָּאֲרָרִים הָאֵלֹהִים בְּמַעֲוֹד
לְצַבּוֹת בְּטֶן וְלִנְפֹל יְרָךְ וְאָמַרְהָ הָאִשָּׁה אָמֵן אָמֵן:
וְכִבְּאוֹ הַמַּיִם הַמָּאֲרָרִים הָאֵלֹהִים בְּמַעֲוֹד לְצַבּוֹת בְּטֶן וְלִנְפֹל

יְרָךְ וְאָמַרְהָ הָאִשָּׁה אָמֵן אָמֵן: וַיַּעֲלוֹן מִיָּא מְלֻטְטָא
הָאֵלִין בְּמַעֲוֹד לְאַפְחָא מְעִין וְלֶאֱמָסָאָה יְרָכָא וְתִמַּר
אֶתְמָא אָמֵן אָמֵן: כג וְכָתַב אֶת־הָאֵלֹת הָאֵלֹהִים הַכֹּהֵן
בְּסִפְרָא וּמַחָה אֶל־מֵי הַמָּרִים: וְכָתַב אֶת־הָאֵלֹת הָאֵלֹהִים
הַכֹּהֵן בְּסִפְרָא וּמַחָה אֶל־מֵי הַמָּרִים: וַיְכַתּוּב יֵת לְלוֹטָא
הָאֵלִין פָּהֲנָא בְּסִפְרָא וַיִּמְחוֹק לְמִיָּא מְרִירִיָּא: כד וְהַשְׁקָה
אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־מֵי הַמָּרִים הַמָּאֲרָרִים וְכִבְּאוֹ בְּהַ מַיִם
הַמָּאֲרָרִים לְמָרִים: וְהַשְׁקָה אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־מֵי הַמָּרִים
הַמָּאֲרָרִים וְכִבְּאוֹ בְּהַ מַיִם הַמָּאֲרָרִים לְמָרִים: וַיִּשְׁקֵי יֵת
אֶתְמָא יֵת מִיָּא מְרִירִיָּא מְלֻטְטָא וַיַּעֲלוֹן בְּהַ מִיָּא מְלֻטְטָא
לְמְרִירוֹ: כה וְלָקַח הַכֹּהֵן מִיַּד הָאִשָּׁה אֶת מִנְחַת
הַקִּנְיָתָהּ וְהֵנִיף אֶת־הַמִּנְחָה לְפָנָי יְהוָה וְהִקְרִיב אֹתָהּ
אֶל־הַמִּזְבֵּחַ: וְלָקַח הַכֹּהֵן מִיַּד הָאִשָּׁה אֶת מִנְחַת הַקִּנְיָתָהּ
וְהֵנִיף אֶת־הַמִּנְחָה לְפָנָי יְהוָה וְהִקְרִיב אֹתָהּ אֶל־הַמִּזְבֵּחַ:
וַיִּסַּב פָּהֲנָא מִיָּדָא דֶאֶתְמָא יֵת מִנְחַת קִנְיָתָהּ וַיִּרִים יֵת
מִנְחַתָּא קָדָם יֵי וַיִּקְרַב יְמָה לְמַדְבְּחָא: כו וְקִמְוִן הַכֹּהֵן
מִן־הַמִּנְחָה אֶת־אֲזִיבְרָתָהּ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַהּ וְאַחַר
יִשְׁקָה אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־הַמַּיִם: וְקִמְוִן הַכֹּהֵן מִן־הַמִּנְחָה
אֶת־אֲזִיבְרָתָהּ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַהּ וְאַחַר יִשְׁקָה אֶת־הָאִשָּׁה
אֶת־הַמַּיִם: וַיִּקְמוֹץ פָּהֲנָא מִן מִנְחַתָּא יֵת אֶדְכַרְתָּהּ וַיִּסַּק
לְמַדְבְּחָא וַיִּכְתֹּר בֶּן לְשָׁקִי יֵת אֶתְמָא יֵת מִיָּא: כז וְהַשְׁקָה
אֶת־הַמַּיִם וְהִיתָה אִם־נִטְמָאת וְתִמְעַל מְעַל בְּאִישָׁהּ
וְכִבְּאוֹ בְּהַ מַיִם הַמָּאֲרָרִים לְמָרִים וְצָבְתָהּ בְּטֶנְךָ
וְנִפְלָה יְרָכָה וְהִיתָה הָאִשָּׁה לְאֵלֹהִים בְּקִרְבַּ עַמְּהָ:
וְהַשְׁקָה אֶת־הַמַּיִם וְהִיתָה אִם־נִטְמָאת וְתִמְעַל מְעַל
בְּאִישָׁהּ וְכִבְּאוֹ בְּהַ מַיִם הַמָּאֲרָרִים לְמָרִים וְצָבְתָהּ בְּטֶנְךָ
וְנִפְלָה יְרָכָה וְהִיתָה הָאִשָּׁה לְאֵלֹהִים בְּקִרְבַּ עַמְּהָ: וַיִּשְׁקֶנָה
יֵת מִיָּא וְתִהִי אִם אֶסְתְּאָבָת וְשִׁקְרָתָּ שָׁקֵר בְּבַעֲלָהּ וַיַּעֲלוֹן
בְּהַ מִיָּא מְלֻטְטָא לְמְרִירוֹ וַיִּפְחֹן מְעָהָ וְתִמְסִי יְרָכָה
וְתִהִי אֶתְמָא לְלוֹט בְּגוֹ עַמְּהָ: כח וְאִם־לֹא נִטְמָאת
הָאִשָּׁה וְתִהִרָה הוּא וְנִקְתָּהּ וְנִזְרָעָה זָרַע: וְאִם־לֹא
נִטְמָאת הָאִשָּׁה וְתִהִרָה הוּא וְנִקְתָּהּ וְנִזְרָעָה זָרַע: וְאִם לֹא
אֶסְתְּאָבָת אֶתְמָא וְדִכְרָאָה הִיא וְתִפּוֹק זְכָאָה וְתַעֲדֵי עַדוּי:
כט זֹאת תוֹרַת הַקִּנְיָתָה אֲשֶׁר תִּשְׁטֵחַ אִשָּׁה תַּחַת אִישָׁה
וְנִטְמָאת: זֹאת תוֹרַת הַקִּנְיָתָה אֲשֶׁר תִּשְׁטֵחַ אִשָּׁה תַּחַת
אִישָׁה וְנִטְמָאת: דא אֲזִיבְרָתָא דְקִנְיָתָא דִּי תִסְטִי אֶתְמָא בַר

מבעלה וחסותאב: לֹא אִישׁ אֲשֶׁר תִּעְבֵּר עָלָיו רוּחַ
 קָנָה וְקָנָה אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהִעֲמִיד אֶת־הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְהוָה
 וְעָשָׂה לָהּ כַּהֲבִיחַ אֶת כָּל־הַתּוֹרָה הַזֹּאת: אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר
 תִּעְבֵּר עָלָיו רוּחַ קָנָה וְקָנָה אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהִעֲמִיד אֶת־
 הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְהוָה וְעָשָׂה לָהּ כַּהֲבִיחַ אֶת כָּל־הַתּוֹרָה הַזֹּאת:
 אוֹ גִבֹּר דִּי תַעֲבֵר עֲלוּהֵי רוּחַ קָנָה וְיִקְנִי יָת אַתְּתָה וְיִקָּם
 יָת אַתְּתָה קָדָם יי ועבד לה כהנהגת את כל אוריתא הדא:
 לא ונקתה האיש מעון והאשה ההוא תשא את־עוונה:
 ונקתה האיש מעון והאשה ההוא תשא את־עוונה: ויהי
 וקָנָה גִבֹּרָא מְחוּבָא וְאַתְּתָא הֵיאָה תַקְבֵּל יָת חוּבָהּ: פ
 א וְיַדְבֵּר יְהוָה אֶל־מִשְׁעָה לְאַמֹּר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מִשְׁעָה
 לְאַמֹּר: וּמְלִיל יי עם משה למימר: כִּדְבַר אֶל־בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל וְאַמְרַת אֱלֹהִים אִישׁ אוֹ־אִשָּׁה כִּי יִפְלֹא לְגֹדֵל
 גֹּדֵר נוֹזֵר לְהַזִּיר לַיהוָה: דַּבַּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאַמְרַת
 אֱלֹהִים אִישׁ אוֹ־אִשָּׁה כִּי יִפְלֹא לְגֹדֵל גֹּדֵר נוֹזֵר לְהַזִּיר
 לַיהוָה: מִלַּל עם בני ישראל ותימר להון גבר או אתתא
 ארי פרש למדר גדר נוזיר למיזר קדם יי: ג מִיָּזִין וְשֹׁכֵל
 זוֹזֵר הַמָּזִין יוֹן וְהַמָּזִין שֹׁכֵר לֹא יִשְׁתַּה וְכֹל־מִשְׁרַת עֲנָבִים
 לֹא יִשְׁתַּה וְעֲנָבִים לְחַיִּים וְיִבְשִׁים לֹא יֵאָכֵל: מִיָּזִין וְשֹׁכֵל
 זוֹזֵר הַמָּזִין יוֹן וְהַמָּזִין שֹׁכֵר לֹא יִשְׁתַּה וְכֹל־מִשְׁרַת עֲנָבִים לֹא
 יִשְׁתַּה וְעֲנָבִים לְחַיִּים וְיִבְשִׁים לֹא יֵאָכֵל: מִתְּמַר חֲדַת וְעִתִּיק
 יִזַּר חַל דְּחִמֵּר חֲדַת וְחַל דְּחִמֵּר עִתִּיק לֹא יִשְׁתִּי וְכֹל
 מִתְּרוּת עֲנָבִין לֹא יִשְׁתִּי וְעֲנָבִין רִשִׁיבִין וְיִבְשִׁין לֹא יִיכּוּל:
 ה כֹּל יָמֵי נֹזֵר מִכֹּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִגִּזְפוֹ הַיּוֹן מִחֲרָצִנִים
 וְעַד־זֶה לֹא יֵאָכֵל: כֹּל יָמֵי נֹזֵר מִכֹּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִגִּזְפוֹ
 הַיּוֹן מִחֲרָצִנִים וְעַד־זֶה לֹא יֵאָכֵל: כֹּל יָמֵי נֹזֵר מִכֹּל
 דִּיתַעֲבֵד מִגִּזְפוֹ דְּחִמְרָא מְפוּרְצִנִין וְעַד עֲצוּרִין לֹא יִיכּוּל:
 ה כְּלִימֵי גֹדֵר נֹזֵר תַּעַר לֹא־יַעֲבֹר עַל־רֵאשׁוֹ עַד־
 מִלֵּאת הַיָּמִם אֲשֶׁר־זוֹזֵר לַיהוָה קָדֵשׁ יְהִי־הָהָל פֶּרַע
 שְׁעַר רֵאשׁוֹ: כְּלִימֵי גֹדֵר נֹזֵר תַּעַר לֹא־יַעֲבֹר עַל־רֵאשׁוֹ
 עַד־מִלֵּאת הַיָּמִם אֲשֶׁר־זוֹזֵר לַיהוָה קָדֵשׁ יְהִי־הָהָל פֶּרַע
 שְׁעַר רֵאשׁוֹ: כֹּל יָמֵי גֹדֵר נֹזֵר מִסְפֵּר לֹא יַעֲבֹר עַל רִישָׁה
 עַד מִשְׁלֵם יוֹמָא דִּיגֹדֵר קָדָם יי קדיש יהי מרבי פרוצ
 שער רישה: ו כְּלִימֵי הַזִּזְרוֹ לַיהוָה עַל־גִּפְשׁ מֵת לֹא
 יָבֹא: כְּלִימֵי הַזִּזְרוֹ לַיהוָה עַל־גִּפְשׁ מֵת לֹא יָבֹא: כֹּל יוֹמִין
 דִּיגֹדֵר קָדָם יי עַל נִפְשָׁא דְּמֵתָא לֹא יִיעוּל: ז לֹא־כִּיבוּ וְלֹא־מִזְבוּ

לֹא־חִיוּ וְלֹא־חָתוּ לֹא־יִטְמָא לְהֵם בְּמַתָּם כִּי נֹזֵר אֲלֵהוּ
 עַל־רֵאשׁוֹ: לֹא־כִיבוּ וְלֹא־מִזְבוּ לֹא־חִיוּ וְלֹא־חָתוּ לֹא־יִטְמָא לְהֵם
 בְּמַתָּם כִּי נֹזֵר אֲלֵהוּ עַל־רֵאשׁוֹ: לֹא־כִיבוּ וְלֹא־מִזְבוּ לֹא־חִיוּ
 וְלֹא־חָתוּ לֹא יִסְתַּאב לְהוֹן בְּמוֹתְהוֹן אַרְי כְּלִילָא דְּאֶלְהָה
 עַל רִישָׁה: ח כֹּל יָמֵי נֹזֵר קָדֵשׁ הוּא לַיהוָה: כֹּל יָמֵי נֹזֵר
 קָדֵשׁ הוּא לַיהוָה: כֹּל יוֹמֵי נֹזֵרָה קָדִישׁ הוּא קָדָם יי:
 ט וְכִי־יָמוּת מֵת עָלָיו בְּפִתְעָה פִּתְאֵם וְטָמֵא רֵאשׁ נֹזֵר
 וְגִלְחָה רֵאשׁוֹ בְּיוֹם טְהָרָתוֹ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי וְגִלְחָנוּ:
 וְכִי־יָמוּת מֵת עָלָיו בְּפִתְעָה פִּתְאֵם וְטָמֵא רֵאשׁ נֹזֵר וְגִלְחָה
 רֵאשׁוֹ בְּיוֹם טְהָרָתוֹ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי וְגִלְחָנוּ: וְאֵרִי יָמוּת מֵתָא
 עֲלוּהֵי בְּחִכְף שְׁלוֹ וְיִסְאֵב רִישׁ נֹזֵרָה וְיִגְלַח רִישָׁה בְּיוֹמָא
 דְּדְכּוּתָהּ בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה וְגִלְחָנָה: י וְכִיבוּם הַשְּׁמִינִי יָבֹא
 שְׁתֵּי תָרִים אוֹ שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה אֶל־הַכְּהֵן אֶל־פֶּתַח אֹהֶל
 מוֹעֵד: וְכִיבוּם הַשְּׁמִינִי יָבֹא שְׁתֵּי תָרִים אוֹ שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה
 אֶל־הַכְּהֵן אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְכִיבוּמָא תְּמִינָאָה יִתִּי
 תְּרִין שְׁפָנִינִין אוֹ תְּרִין בְּנֵי יוֹנָה לְזֹת כְּהֵנָּה לְתַרַּע מִשְׁפָּן
 זְמָנָא: יא וְעָשָׂה הַכְּהֵן אֶחָד לְחִטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה וְכִפֹּר
 עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל־הַנֶּפֶשׁ וְקָדֵשׁ אֶת־רֵאשׁוֹ בְּיוֹם
 הַהוּא: וְעָשָׂה הַכְּהֵן אֶחָד לְחִטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה וְכִפֹּר עָלָיו
 מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל־הַנֶּפֶשׁ וְקָדֵשׁ אֶת־רֵאשׁוֹ בְּיוֹם הַהוּא:
 יב וְעַבְד כְּהֵנָּה חַד לְחִטָּאתָא וְחַד לְעֹלָתָא וְיַכְפֹּר עֲלוּהֵי
 מִדְּחַב עַל מֵתָא וְיַקְדֵּשׁ יָת רִישָׁה בְּיוֹמָא הַהוּא: יג וְהַזִּזֵּר
 לַיהוָה אֶת־יָמָיו נֹזֵר וְהִבִּיא כִּבְשׁ בֶּן־שָׁנָתוֹ לְאִשָּׁם
 וְהִזְמִים הָרֵאשִׁנִים יִפְלוּ כִּי טָמֵא נֹזֵר: וְהַזִּזֵּר לַיהוָה
 אֶת־יָמָיו נֹזֵר וְהִבִּיא כִּבְשׁ בֶּן־שָׁנָתוֹ לְאִשָּׁם וְהִזְמִים
 הָרֵאשִׁנִים יִפְלוּ כִּי טָמֵא נֹזֵר: יד וְזִזֵּר קָדָם יי יָת יוֹמֵי נֹזֵרָה
 וְיִתִּי אִמֵּר בַּר שְׁתַּה לְאִשְׁמָא וְיִזְמִיא קְדָמָי יְכַטְלוּן אַרְי
 אִסְתַּאב נֹזֵרָה: יו וְזֹאת תּוֹרַת הַנֹּזֵר בְּיוֹם מִלֵּאת יָמָיו
 נֹזֵר וְיָבִיא אֹתוֹ אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְזֹאת תּוֹרַת הַנֹּזֵר
 בְּיוֹם מִלֵּאת יָמָיו נֹזֵר וְיָבִיא אֹתוֹ אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: יז דָּא
 אֲוִרִיתָא דִּנְזִירָא בְּיוֹם מִשְׁלֵם יוֹמֵי נֹזֵרָה יִתִּי יָתָה לְתַרַּע
 מִשְׁפָּן זְמָנָא: יח וְהַקְרִיב אֶת־קִרְבָּנוֹ לַיהוָה כִּבְשׁ בֶּן־
 שָׁנָתוֹ תְּמִים אֶחָד לְעֹלָה וְכִבְשָׂה אֶחָת בְּתִשְׁנָתָהּ
 תְּמִימָה לְחִטָּאת וְאִיל־אֶחָד תְּמִים לְשִׁלְמוֹם: וְהַקְרִיב
 אֶת־קִרְבָּנוֹ לַיהוָה כִּבְשׁ בֶּן־שָׁנָתוֹ תְּמִים אֶחָד לְעֹלָה
 וְכִבְשָׂה אֶחָת בְּתִשְׁנָתָהּ תְּמִימָה לְחִטָּאת וְאִיל־אֶחָד

הַנְּזִיר אֲשֶׁר יָדָר קָרְבָּנוֹ לַיהוָה עַל־נְזָרוֹ מִלֶּבֶד אֲשֶׁר־
 תִּשְׂגֶה יָדוֹ כַּפֵּי נְדָרוֹ אֲשֶׁר יָדָר כִּן יַעֲשֶׂה עַל תּוֹרַת
 נְזָרוֹ: וְזֹאת תּוֹרַת הַנְּזִיר אֲשֶׁר יָדָר קָרְבָּנוֹ לַיהוָה עַל־נְזָרוֹ
 מִלֶּבֶד אֲשֶׁר־תִּשְׂגֶה יָדוֹ כַּפֵּי נְדָרוֹ אֲשֶׁר יָדָר כִּן יַעֲשֶׂה עַל
 תּוֹרַת נְזָרוֹ: פ דָּא אֹרִיטָא דְנִזְיָא דִּי יָדָר קָרְבָּנָה קָדָם יִ?
 עַל נְזָרָה בַר מִדְתַּדְבַּק יְדָה כְּפֹסם נְזָרָה דִּי יָדָר כִּן יַעֲבֵד
 עַל אֹרִיטָא דְנְזָרָה: כַּב וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יִ? עִם מֹשֶׁה לְמִימַר:
 כַּג דְּבַר אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִבְרַכּוּ אֶת־בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל אֲמֹר לָהֶם: דְּבַר אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה
 תִבְרַכּוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲמֹר לָהֶם: מִלַּל עִם אַהֲרֹן וְעִם
 בְּנוֹהֵי לְמִימַר כְּדִין תִּבְרַכּוּן יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּימְרוּן
 לַהּוֹן: ס כִּי וַיְבָרַכְךָ יְהוָה וַיִּשְׂמְרְךָ: וַיְבָרַכְךָ יְהוָה וַיִּשְׂמְרְךָ:
 וַיְבָרַכְךָ יִ? וַיִּשְׁרְךָ: ס כִּי יָאֵר יְהוָה | פְּנֵיו אֵלֶיךָ וַיַּחֲבֹד:
 יָאֵר יְהוָה | פְּנֵיו אֵלֶיךָ וַיַּחֲבֹד: יְנַהֵר יִ? שְׁכַנְתָּה לְרַחֵם וּיְרַחֵם
 יִתֵּךְ: ס כִּי וַיִּשָּׂא יְהוָה | פְּנֵיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם: וַיִּשָּׂא
 יְהוָה | פְּנֵיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם: יִסַּב יִ? אִפְּה לְרַחֵם
 וַיִּשְׂוֵי לְךָ שְׁלוֹם: ס כִּי וַיִּשְׂמוּ אֶת־שְׁמוֹ עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְאָנֹכִי אֲבָרְכֶם: וַיִּשְׂמוּ אֶת־שְׁמוֹ עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָנֹכִי
 אֲבָרְכֶם: וַיִּשְׂוֵן יֵת בְּרַפְתָּ שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָנֹכִי
 אֲבָרְכֶנּוּן: ס

תְּמִישֵׁי אֹוִיְהִי בְיוֹם בְּלוֹת מִשְׁה לְהַקִּים אֶת־הַמִּשְׁפָּן
 וַיִּמְשֶׁה אֹוִי וַיִּקְדַּשׁ אֹוִי וְאֶת־כְּלִיָּוִי וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ
 וְאֶת־כְּלִיָּוִי וַיִּמְשְׁחֶם וַיִּקְדַּשׁ אֹוִי: וַיְהִי בְיוֹם בְּלוֹת
 מִשְׁה לְהַקִּים אֶת־הַמִּשְׁפָּן וַיִּמְשֶׁה אֹוִי וַיִּקְדַּשׁ אֹוִי
 וְאֶת־כְּלִיָּוִי וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־כְּלִיָּוִי וַיִּמְשְׁחֶם וַיִּקְדַּשׁ
 אֹוִי: וַתְּהִי בְיוֹמָא דְשִׁיבִי מִשְׁה לְאַקְמָא יֵת מִשְׁכָּנָא וְרַבִּי
 יִתָּה וַקְדִּישׁ יִתָּה וְיֵת כָּל מְנוּהֵי וְיֵת מְדַבְּחָא וְיֵת כָּל מְנוּהֵי
 וְרַבְנָן וַקְדִּישׁ יִתָּהוּן: כ וַיִּקְרִיבוּ גִשְׂיָאֵי יִשְׂרָאֵל רְאִישֵׁי
 בֵּית אֲבֹתָם הֵם גִּשְׂיָאֵי הַמַּפְתֵּי הֵם הַעֲמֻדִים עַל־
 הַתְּקָדִים: וַיִּקְרִיבוּ גִשְׂיָאֵי יִשְׂרָאֵל רְאִישֵׁי בֵּית אֲבֹתָם הֵם
 גִּשְׂיָאֵי הַמַּפְתֵּי הֵם הַעֲמֻדִים עַל־הַתְּקָדִים: וַיִּקְרִיבוּ בְרַבְרֵי
 יִשְׂרָאֵל רִישֵׁי בֵּית אֲבֹתָהוּן אֲנָן בְּרַבְרֵי שְׁבִטָא אֲנָן
 דְּקָמִין עַל מְגִינָא: ג וַיָּבִיאוּ אֶת־קָרְבָּנָם לְפָנֵי יְהוָה
 שְׁשִׁיעֲגֻלַּת צֶבֶב וְשִׁנֵּי עֶשֶׂר בְּקָר עֲגֻלָּה עַל־שְׁנֵי הַנְּשָׂאִים
 וְשׁוֹר לְאַחַד וַיִּקְרִיבוּ אֹוִתָם לְפָנֵי הַמִּשְׁכָּן: וַיָּבִיאוּ

תְּמִים לְשִׁלְמִים: וַיִּקְרַב יֵת קָרְבָּנָה קָדָם יִ? אִמַר בַר שְׁתַּה
 שְׁלִים חַד לְעֻלְתָּא וְאִמַרְתָּא חַדָּא בַת שְׁתַּה שְׁלִמְתָּא
 לְחַטָּאתָא וַיְדַכַּר חַד שְׁלִים לְנִכְסַת קוּדְשִׁיא: טו וְכָל מִצּוֹת
 סְלַת חִלַּת בְּלוֹלַת בְּשָׂמֵן וַרְקִיקֵי מִצּוֹת מִשְׁחִים בְּשָׂמֵן
 וּמִנְחָתָם וְנִסְפִיָּהֶם: וְכָל מִצּוֹת סְלַת חִלַּת בְּלוֹלַת בְּשָׂמֵן
 וַרְקִיקֵי מִצּוֹת מִשְׁחִים בְּשָׂמֵן וּמִנְחָתָם וְנִסְפִיָּהֶם: וְסַל פְּטִיר
 סִלְתָּא גְרִיצֵן דְּפִילָן בְּמִשַׁח וְאַסְפּוּגִין פְּטִירִין דְּמִשְׁחִין
 בְּמִשַׁח וּמִנְחָתָהוּן וְנִסְפִיָּהוּן: טז וְהַקְרִיב הַכֹּהֵן לְפָנֵי יְהוָה
 וַעֲשֶׂה אֶת־חַטָּאתוֹ וְאֶת־עֻלְתּוֹ: וְהַקְרִיב הַכֹּהֵן לְפָנֵי יְהוָה
 וַעֲשֶׂה אֶת־חַטָּאתוֹ וְאֶת־עֻלְתּוֹ: וַיִּקְרַב כְּהֵנָּה קָדָם יִ?
 וַיַּעֲבֵד יֵת חַטָּאתָה וְיֵת עֻלְתָּה: ז וְאֶת־הָאֵיל יַעֲשֶׂה זִבְחָה
 שְׁלָמִים לַיהוָה עַל כָּל הַמִּצּוֹת וַעֲשֶׂה הַכֹּהֵן אֶת־
 מִנְחָתוֹ וְאֶת־נִסְכּוֹ: וְאֶת־הָאֵיל יַעֲשֶׂה זִבְחָה שְׁלָמִים לַיהוָה
 עַל כָּל הַמִּצּוֹת וַעֲשֶׂה הַכֹּהֵן אֶת־מִנְחָתוֹ וְאֶת־נִסְכּוֹ: וְיֵת
 דְּכָרָא יַעֲבֵד נִכְסַת קוּדְשִׁיא קָדָם יִ? עַל סִלָּא דְּפִטְרִיָּא
 וַיַּעֲבֵד כְּהֵנָּה יֵת מִנְחָתָה וְיֵת נִסְכָּה: יח וְגִלְחַת הַנְּזִיר פְּתַח
 אֹהֶל מוֹעֵד אֶת־רֹאשׁ נְזָרוֹ וְלָקַח אֶת־שַׁעַר רֹאשׁ נְזָרוֹ
 וְנָתַן עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר־תַּחַת זִבְחַת הַשְּׁלָמִים: וְגִלְחַת הַנְּזִיר
 פְּתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֶת־רֹאשׁ נְזָרוֹ וְלָקַח אֶת־שַׁעַר רֹאשׁ נְזָרוֹ
 וְנָתַן עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר־תַּחַת זִבְחַת הַשְּׁלָמִים: וְיִגְלַח נִזְיָא
 בְּתַרְעָה מִשְׁפָּן זְמָנָא יֵת רִישׁ נְזָרָה וַיִּסַּב יֵת שַׁעַר רִישׁ נְזָרָה
 וַיִּתֵּן עַל אֲשֵׁתָא דִּי תַחַת דְּוִדָּא דְנִכְסַת קוּדְשִׁיא: יט וְלָקַח
 הַכֹּהֵן אֶת־הַזֹּרֵעַ בְּשִׁלְהָ מִן־הָאֵיל וְחִלַּת מִצָּה אַחַת
 מִן־הַסֶּל וַרְקִיקֵי מִצָּה אַחַד וְנָתַן עַל־כַּפֵּי הַנְּזִיר אַחַר
 הַתְּגֻלְחוֹ אֶת־נְזָרוֹ: וְלָקַח הַכֹּהֵן אֶת־הַזֹּרֵעַ בְּשִׁלְהָ מִן־
 הָאֵיל וְחִלַּת מִצָּה אַחַת מִן־הַסֶּל וַרְקִיקֵי מִצָּה אַחַד וְנָתַן
 עַל־כַּפֵּי הַנְּזִיר אַחַר הַתְּגֻלְחוֹ אֶת־נְזָרוֹ: וַיִּסַּב כְּהֵנָּה יֵת
 דְּרַעָא בְּשִׁלָּא מִן דְּוִכְרָא וַיִּגְרַצְתָּא פְּטִירְתָּא חַדָּא מִן סִלָּא
 וְאַסְפּוּג פְּטִיר חַד וַיִּתֵּן עַל יְדֵי נִזְיָא כְּתַר דְּגִלְחַת יֵת נְזָרָה:
 כ וְהִנִּיף אֹוִתָם הַכֹּהֵן | תְּנוּפָה לְפָנֵי יְהוָה קָדָשׁ הוּא
 לְכַתְּוֹן עַל חֻזָּה הַתְּנוּפָה וְעַל שׁוֹק הַתְּרוּמָה וְאַחַר
 יִשְׁתַּה הַנְּזִיר יַיִן: וְהִנִּיף אֹוִתָם הַכֹּהֵן | תְּנוּפָה לְפָנֵי יְהוָה
 קָדָשׁ הוּא לְכַתְּוֹן עַל חֻזָּה הַתְּנוּפָה וְעַל שׁוֹק הַתְּרוּמָה
 וְאַחַר יִשְׁתַּה הַנְּזִיר יַיִן: וַיִּרִים יִתָּהוּן כְּהֵנָּה אֲרַמָּא קָדָם יִ?
 קוּדְשָׁא הוּא לְכַתְּנָא עַל חַדָּא דְאַרְמִיתָא וְעַל שְׂקָא
 דְאַפְרָשִׁיתָא וּכְתַר כִּן יִשְׁתִּי נִזְיָא חַמְרָא: כָּא זֹאת תּוֹרַת

למנחה: קריב ית קרבנה מגסתא דכסף תדא מאה ותלתין סלעין הנה מתקלה מזרקא חד דכסף מתקלה שבועין סלעין בסלעי קודשא תרויהון מלן סלתא דפילא במשח למנחתא: כ כף אחת עשרה זהב מלאה קמרת: כף אחת עשרה זהב מלאה קמרת: בזיכא תדא מתקל עשר סלעין היא דדהב מליא קטרות בוסמיא: כא פך אחר בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה: פך אחר בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה: תור חד בר תורי דכר חד אמר חד בר שתה לעלתא: כב שעיר־עזים אחד לחטאת: צפיר בר עזין חד לחטאת: כג ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן נתנאל בן־צוגער: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן נתנאל בן־צוגער: פ ולנקסת קודשיא תורין תרין דכרי חמשה גדיי חמשה אמרין בני שנה חמשה דין קרבן אליאב בר חלון: פ לביום הרביעי נשיא לבני ראובן אליצור בן־שדיאור: ביום הרביעי נשיא לבני ראובן אליצור בן־שדיאור: ביומא רביעאה רבא לבני ראובן אליצור בן־שדיאור: לא קרבנו קערת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבועים שקל בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת בלילה בשמן למנחה: קרבנו קערת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבועים שקל בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת בלילה בשמן למנחה: קרבנה מגסתא דכסף תדא מאה ותלתין סלעין הנה מתקלה מזרקא חד דכסף מתקלה שבועין סלעין בסלעי קודשא תרויהון מלן סלתא דפילא במשח למנחתא: לב כף אחת עשרה זהב מלאה קמרת: כף אחת עשרה זהב מלאה קמרת: בזיכא תדא מתקל עשר סלעין היא דדהב מליא קטרות בוסמיא: לג פך אחר בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה: פך אחר בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה: תור חד בר תורי דכר חד אמר חד בר שתה לעלתא: לד שעיר־עזים אחד לחטאת: שעיר־עזים אחד לחטאת: צפיר בר עזין חד לחטאת: לה ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן אליצור בן־שדיאור: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן אליצור בן־שדיאור: ולנקסת קודשיא תורין תרין דכרי חמשה גדיי חמשה אמרין בני שנה חמשה דין קרבן אליצור בן־שדיאור: פ לו ביום החמישי נשיא לבני שמעון שלמיאל בן־צורישידי: ביום החמישי נשיא לבני שמעון שלמיאל בן־צורישידי: ביומא חמישאה רבא לבני שמעון שלמיאל בן־צורישידי: לא קרבנו קערת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבועים שקל בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת בלילה בשמן למנחה: קרבנו קערת־כסף אחת שלשים

למנחה: קריב ית קרבנה מגסתא דכסף תדא מאה ותלתין סלעין הנה מתקלה מזרקא חד דכסף מתקלה שבועין סלעין בסלעי קודשא תרויהון מלן סלתא דפילא במשח למנחתא: כ כף אחת עשרה זהב מלאה קמרת: כף אחת עשרה זהב מלאה קמרת: בזיכא תדא מתקל עשר סלעין היא דדהב מליא קטרות בוסמיא: כא פך אחר בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה: פך אחר בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה: תור חד בר תורי דכר חד אמר חד בר שתה לעלתא: כב שעיר־עזים אחד לחטאת: צפיר בר עזין חד לחטאת: כג ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן נתנאל בן־צוגער: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן נתנאל בן־צוגער: פ ולנקסת קודשיא תורין תרין דכרי חמשה גדיי חמשה אמרין בני שנה חמשה דין קרבן נתנאל בר צוגער: כד ביום השלישי נשיא לבני זבולן אליאב בן־חלון: ביומא תליתאה רבא לבני זבולן אליאב בר חלון: כה קרבנו קערת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבועים שקל בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת בלילה בשמן למנחה: קרבנו קערת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבועים שקל בשקל הקדש שניהם | מלאים סלת בלילה בשמן למנחה: קרבנה מגסתא דכסף תדא מאה ותלתין סלעין הנה מתקלה מזרקא חד דכסף מתקלה שבועין סלעין בסלעי קודשא תרויהון מלן סלתא דפילא במשח למנחתא: כו כף אחת עשרה זהב מלאה קמרת: כף אחת עשרה זהב מלאה קמרת: בזיכא תדא מתקל עשר סלעין היא דדהב מליא קטרות בוסמיא: כז פך אחר בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה: פך אחר בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה: תור חד בר תורי דכר חד אמר חד בר שתה לעלתא: כח שעיר־עזים אחד לחטאת: שעיר־עזים אחד לחטאת: צפיר בר עזין חד לחטאת: כט ולזבח השלמים בקר שנים אילם

בַּבֶּקֶר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בְּיַמֵּינוּ לְעֹלָה: תּוֹר חַד בְּר
 תּוֹרֵי דְכָר חַד אִמֵּר חַד בְּר שְׁתֵּה לְעֹלְמָא: סוּ שְׁעִיר־עִזִּים
 אֶחָד לְחַטָּאת: שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת: צִפִּיר בְּר עִזִּין
 חַד לְחַטָּאת: סוּ וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בֶּקֶר שְׁנַיִם אֵילִם
 חֲמוֹשֶׁה עֶתְדִים חֲמוֹשֶׁה כֶּבֶשִׂים בְּגִיר־שָׁנָה חֲמוֹשֶׁה זֶה
 קָרְבַּן אֲבִידֹן בְּיַמֵּינוּ: וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בֶּקֶר שְׁנַיִם אֵילִם
 חֲמוֹשֶׁה עֶתְדִים חֲמוֹשֶׁה כֶּבֶשִׂים בְּגִיר־שָׁנָה חֲמוֹשֶׁה זֶה קָרְבַּן
 אֲבִידֹן בְּיַמֵּינוּ: וְלִנְכַסֵּת קוֹדֶשֶׁת תּוֹרִין דְּכָרִי
 חֲמוֹשֶׁה אֲמֵרִין בְּנֵי שְׁנָא חֲמוֹשֶׁה דִּין קָרְבַּן
 אֲבִידֹן בְּר גִּדְעוֹנֵי: פ סוּ בְיּוֹם הָעֵשְׂרִי נָשִׂיא לְבָנִי הֵן
 אַחִיעֶזֶר בְּיַמֵּינוּ: בְּיּוֹם הָעֵשְׂרִי נָשִׂיא לְבָנִי הֵן
 אַחִיעֶזֶר בְּיַמֵּינוּ: בְּיּוֹם אֶשְׁרָא רְבָא לְבָנִי דִּין
 אַחִיעֶזֶר בְּר עֲמִישְׁדִּי: סוּ קָרְבָּנוֹ קַעֲרַת־כֶּסֶף אֶחָד
 שְׁלֵשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אֶחָד כֶּסֶף שְׁבַעִים שְׁקָל
 בְּשִׁקְל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן
 לְמִנְחָה: קָרְבָּנוֹ קַעֲרַת־כֶּסֶף אֶחָד שְׁלֵשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ
 מִזְרֵק אֶחָד כֶּסֶף שְׁבַעִים שְׁקָל בְּשִׁקְל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם |
 מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קָרְבַּנָּה מִגְּסָמָא דְכֶסֶף
 תְּדָא מָאָה וְתַלְתִּין סַלְעִין תְּהוּ מִתְקַלָּה מִזְרֵק אֶחָד דְכֶסֶף
 מִתְקַלָּה שְׁבַעִין סַלְעִין כֶּסֶלְעִי קוֹדֶשֶׁת תּוֹרִיהוֹן מְלֹן סַלְמָא
 דְּפִילָא כְּמוֹשַׁח לְמִנְחָתָא: סוּ כֶּסֶף אֶחָת עֲשָׂרָה זָהָב
 מְלֵאָה קְמֹרְת: כֶּסֶף אֶחָת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְמֹרְת:
 בְּזִיכָא תְּדָא מִתְקַל עֶשֶׂר סַלְעִין הִיא דְדַהֲב מְלֵאָה קְטַרְת
 בּוֹסִמְיָא: סוּ פֶר אֶחָד בְּיַמֵּינוּ אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד
 בְּיַמֵּינוּ לְעֹלָה: פֶּר אֶחָד בְּיַמֵּינוּ אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד
 בְּיַמֵּינוּ לְעֹלָה: תּוֹר חַד בְּר תּוֹרֵי דְכָר חַד אִמֵּר חַד בְּר
 שְׁתֵּה לְעֹלְמָא: ע שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת: שְׁעִיר־עִזִּים
 אֶחָד לְחַטָּאת: צִפִּיר בְּר עִזִּין חַד לְחַטָּאת: עֵא וְלִזְבַּח
 הַשְּׁלָמִים בֶּקֶר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמוֹשֶׁה עֶתְדִים חֲמוֹשֶׁה
 כֶּבֶשִׂים בְּגִיר־שָׁנָה חֲמוֹשֶׁה זֶה קָרְבַּן אַחִיעֶזֶר בְּיַמֵּינוּ:
 וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בֶּקֶר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמוֹשֶׁה עֶתְדִים חֲמוֹשֶׁה
 כֶּבֶשִׂים בְּגִיר־שָׁנָה חֲמוֹשֶׁה זֶה קָרְבַּן אַחִיעֶזֶר בְּיַמֵּינוּ:
 וְלִנְכַסֵּת קוֹדֶשֶׁת תּוֹרִין דְּכָרִי חֲמוֹשֶׁה אֲמֵרִין בְּנֵי שְׁנָא
 חֲמוֹשֶׁה דִּין קָרְבַּן אַחִיעֶזֶר בְּר עֲמִישְׁדִּי: פ
 עַב בְּיּוֹם עֲשֵׂתִי עֲשֵׂר יוֹם נָשִׂיא לְבָנִי אֲשֶׁר פְּגַעִיאל
 בְּיַמֵּינוּ: בְּיּוֹם עֲשֵׂתִי עֲשֵׂר יוֹם נָשִׂיא לְבָנִי אֲשֶׁר פְּגַעִיאל

שְׁלֵשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אֶחָד כֶּסֶף שְׁבַעִים שְׁקָל
 בְּשִׁקְל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן
 לְמִנְחָה: קָרְבָּנוֹ קַעֲרַת־כֶּסֶף אֶחָד שְׁלֵשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ
 מִזְרֵק אֶחָד כֶּסֶף שְׁבַעִים שְׁקָל בְּשִׁקְל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם |
 מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קָרְבַּנָּה מִגְּסָמָא דְכֶסֶף
 תְּדָא מָאָה וְתַלְתִּין סַלְעִין תְּהוּ מִתְקַלָּה מִזְרֵק אֶחָד דְכֶסֶף
 מִתְקַלָּה שְׁבַעִין סַלְעִין כֶּסֶלְעִי קוֹדֶשֶׁת תּוֹרִיהוֹן מְלֹן סַלְמָא
 דְּפִילָא כְּמוֹשַׁח לְמִנְחָתָא: טוּ כֶּסֶף אֶחָת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה
 קְמֹרְת: כֶּסֶף אֶחָת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְמֹרְת: בְּזִיכָא תְּדָא
 מִתְקַל עֶשֶׂר סַלְעִין הִיא דְדַהֲב מְלֵאָה קְטַרְת בּוֹסִמְיָא:
 פֶּר אֶחָד בְּיַמֵּינוּ אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בְּיַמֵּינוּ לְעֹלָה:
 פֶּר אֶחָד בְּיַמֵּינוּ אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בְּיַמֵּינוּ לְעֹלָה:
 תּוֹר חַד בְּר תּוֹרֵי דְכָר חַד אִמֵּר חַד בְּר שְׁתֵּה לְעֹלְמָא
 לְעֹלָה: תּוֹר חַד בְּר עִזִּין חַד לְחַטָּאת: שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד
 לְחַטָּאת: צִפִּיר בְּר עִזִּין חַד לְחַטָּאת: טוּ וְלִזְבַּח
 הַשְּׁלָמִים בֶּקֶר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמוֹשֶׁה עֶתְדִים חֲמוֹשֶׁה
 כֶּבֶשִׂים בְּגִיר־שָׁנָה חֲמוֹשֶׁה זֶה קָרְבַּן גְּמִלְיָאֵל בְּיַמֵּינוּ
 פְּדַהֲצוֹר: וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בֶּקֶר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמוֹשֶׁה
 עֶתְדִים חֲמוֹשֶׁה כֶּבֶשִׂים בְּגִיר־שָׁנָה חֲמוֹשֶׁה זֶה קָרְבַּן גְּמִלְיָאֵל
 בְּיַמֵּינוּ: וְלִנְכַסֵּת קוֹדֶשֶׁת תּוֹרִין דְּכָרִי חֲמוֹשֶׁה
 אֲמֵרִין בְּנֵי שְׁנָא חֲמוֹשֶׁה דִּין קָרְבַּן גְּמִלְיָאֵל
 בְּר פְּדַהֲצוֹר: פ סוּ בְיּוֹם הַתְּשִׁיעִי נָשִׂיא לְבָנִי בְּיַמֵּינוּ
 אֲבִידֹן בְּיַמֵּינוּ: בְּיּוֹם הַתְּשִׁיעִי נָשִׂיא לְבָנִי בְּיַמֵּינוּ אֲבִידֹן
 בְּיַמֵּינוּ: בְּיּוֹם תְּשִׁיעָא רְבָא לְבָנִי בְּיַמֵּינוּ אֲבִידֹן בְּר
 גִּדְעוֹנֵי: סוּ קָרְבָּנוֹ קַעֲרַת־כֶּסֶף אֶחָת שְׁלֵשִׁים וּמֵאָה
 מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אֶחָד כֶּסֶף שְׁבַעִים שְׁקָל בְּשִׁקְל הַקֹּדֶשׁ
 שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קָרְבָּנוֹ
 קַעֲרַת־כֶּסֶף אֶחָד שְׁלֵשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אֶחָד כֶּסֶף
 שְׁבַעִים שְׁקָל בְּשִׁקְל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה
 בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קָרְבַּנָּה מִגְּסָמָא דְכֶסֶף תְּדָא מָאָה וְתַלְתִּין
 סַלְעִין תְּהוּ מִתְקַלָּה מִזְרֵק אֶחָד דְכֶסֶף מִתְקַלָּה שְׁבַעִין
 סַלְעִין כֶּסֶלְעִי קוֹדֶשֶׁת תּוֹרִיהוֹן מְלֹן סַלְמָא דְפִילָא כְּמוֹשַׁח
 לְמִנְחָתָא: סוּ כֶּסֶף אֶחָת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְמֹרְת: כֶּסֶף
 אֶחָת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְמֹרְת: בְּזִיכָא תְּדָא מִתְקַל עֶשֶׂר
 סַלְעִין הִיא דְדַהֲב מְלֵאָה קְטַרְת בּוֹסִמְיָא: סוּ פֶר אֶחָד
 בְּיַמֵּינוּ אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בְּיַמֵּינוּ לְעֹלָה: פֶּר אֶחָד

פא פֿר אַהֲד בּוֹבְקֵר אֵיל אַהֲד כִּבְשֵׁי־אֶהָד בּוֹשְׁנָתוֹ
לְעֵלָה: פֿר אַהֲד בּוֹבְקֵר אֵיל אַהֲד כִּבְשֵׁי־אֶהָד בּוֹשְׁנָתוֹ
לְעֵלָה: תּוֹר חַד בַּר תּוֹרֵי דְכַר חַד אִמֵּר חַד בַּר שְׁמַה
לְעֵלְתָא: פֿב שְׁעִיר־עֹזִים אַהֲד לְחַטָּאת: שְׁעִיר־עֹזִים אַהֲד
לְחַטָּאת: צִפִּיר בַּר עֲזִין חַד לְחַטָּאתָא: פֿג וּלְזֹבַח הַשְּׁלָמִים
בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמוּשָׁה עֵתְדִים חֲמוּשָׁה בְּבָשִׂים
בְּגִישָׁנָה חֲמוּשָׁה זֶה קֶרְבֵּן אַחִירַע בּוֹשְׁנָתוֹ: וּלְזֹבַח
הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמוּשָׁה עֵתְדִים חֲמוּשָׁה בְּבָשִׂים
בְּגִישָׁנָה חֲמוּשָׁה זֶה קֶרְבֵּן אַחִירַע בּוֹשְׁנָתוֹ: וּלְנִסְכַּת
קוֹדֶשֶׁת תּוֹרִין תְּרִין דְּכָרֵי חֲמוּשָׁה גְּדִי חֲמוּשָׁה אִמֵּרִין בְּגִי
שְׁנָא חֲמוּשָׁה דִּין קֶרְבֵּן אַחִירַע בַּר עֲזִין: פ

שְׁבִיעֵי פֿר זֹאת | הַנֶּבֶת הַמּוֹזֶבֶת בְּיוֹם הַמּוֹשֵׁחַ אֹתוֹ מֵאֵת
נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל קַעֲרַת כֶּסֶף שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה מִזְרָק־כֶּסֶף
שְׁנַיִם עֶשֶׂר כֶּפֶז וְזֶה שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה: זֹאת | הַנֶּבֶת
הַמּוֹזֶבֶת בְּיוֹם הַמּוֹשֵׁחַ אֹתוֹ מֵאֵת נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל קַעֲרַת כֶּסֶף
שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה מִזְרָק־כֶּסֶף שְׁנַיִם עֶשֶׂר כֶּפֶז וְזֶה שְׁתֵּים
עֶשְׂרֵה: דָּא הַנֶּבֶת מִדְּבַחַת בְּיוֹמָא דְרַבִּינֵי יְתֵה מִן רַבְרַבֵּי
יִשְׂרָאֵל מְגִישֵׁי כֶסֶף תְּרֵמָא עֶשְׂרֵי מִזְרָקֵי כֶסֶף תְּרִין עֶשֶׂר
בְּזִיכֵי דְדַחְבָּא תְּרֵמָא עֶשְׂרֵי: פֿה שְׁלִשִׁים וּמֵאָה הַקְּעָרָה
הָאֶחָת כֶּסֶף וְשִׁבְעִים הַמּוֹזֶק הָאֶחָד כֹּל כֶּסֶף הַכֹּלִים
אֶלְפִים וָאַרְבַּע־מֵאוֹת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ: שְׁלִשִׁים וּמֵאָה
הַקְּעָרָה הָאֶחָת כֶּסֶף וְשִׁבְעִים הַמּוֹזֶק הָאֶחָד כֹּל כֶּסֶף
הַכֹּלִים אֶלְפִים וָאַרְבַּע־מֵאוֹת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ: מֵאָה וּתְלָתִין
סֻלְעִין תְּהוּ מִתְקַלָּא דְמְגִיסְתָּא חַדָּא דְכֶסֶף וְשִׁבְעִין
דְּמִזְרָקָא חַד כֹּל כֶּסֶף מְנִיא תְּרִין אֶלְפִין וָאַרְבַּע מֵאָה
בְּסֻלְעֵי קוֹדֶשׁ: פֿו כֶּפֶז וְזֶה שְׁתֵּים־עֶשְׂרֵה מִלְּאֵת
קְמֻרַת עֶשְׂרֵה עֶשְׂרֵה הַכֶּף בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ כֹּל־וְזֶה
הַכֶּפֶז עֶשְׂרִים וּמֵאָה: כֶּפֶז וְזֶה שְׁתֵּים־עֶשְׂרֵה מִלְּאֵת
קְמֻרַת עֶשְׂרֵה עֶשְׂרֵה הַכֶּף בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ כֹּל־וְזֶה הַכֶּפֶז
עֶשְׂרִים וּמֵאָה: בְּזִיכֵי דְדַחְבָּא תְּרֵמִי עֶשְׂרֵי מְלִין קְמֻרַת
בּוֹסְמִיא מִתְקַלָּא עֶשֶׂר סֻלְעִין תְּהוּ מִתְקַלָּא דְבְּזִיכָא בְּסֻלְעֵי
קוֹדֶשׁא כֹּל דְּהַב בְּזִיכָא מֵאָה וְעֶשְׂרִין:

מִפְטוֹר פֿו כֹּל־הַבְּקָר לְעֵלָה שְׁנַיִם עֶשֶׂר פָּרִים אֵילִם
שְׁנַיִם־עֶשֶׂר בְּבָשִׂים בְּגִישָׁנָה שְׁנַיִם עֶשֶׂר וּמִנְחָתָם
וְשְׁעִירֵי עֹזִים שְׁנַיִם עֶשֶׂר לְחַטָּאת: כֹּל־הַבְּקָר לְעֵלָה
שְׁנַיִם עֶשֶׂר פָּרִים אֵילִם שְׁנַיִם־עֶשֶׂר בְּבָשִׂים בְּגִישָׁנָה שְׁנַיִם

בּוֹשְׁנָתוֹ: בְּיוֹמָא חַד עֶשֶׂר יוֹמִין רַבָּא לְבָנֵי אֶשֶׁר פִּגְעִיאַל
בַּר עֲכָרָן: עַי קֶרְבָּנוֹ קַעֲרַת־כֶּסֶף אֶחָת שְׁלִשִׁים וּמֵאָה
מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אַהֲד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ
שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קֶרְבָּנוֹ
קַעֲרַת־כֶּסֶף אֶחָת שְׁלִשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אַהֲד כֶּסֶף
שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה
בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קֶרְבָּנָה מְגִיסְתָּא דְכֶסֶף חַדָּא מֵאָה וּתְלָתִין
סֻלְעִין תְּהוּ מִתְקַלָּה מִזְרָקָא חַד דְכֶסֶף מִתְקַלָּה שִׁבְעִין
סֻלְעִין בְּסֻלְעֵי קוֹדֶשׁא תְּרוּיְהוּן מְלִין סֻלְעֵי דְפִילָא בְּמִשַׁח
לְמִנְחָתָא: עַי כֶּף אֶחָת עֶשְׂרֵה וְזֶה מְלֵאָה קְמֻרַת: כֶּף
אֶחָת עֶשְׂרֵה וְזֶה מְלֵאָה קְמֻרַת: בְּזִיכָא חַדָּא מִתְקַלָּא עֶשֶׂר
סֻלְעִין הִיא דְדַחְבָּא מְלֵיא קְמֻרַת בּוֹסְמִיא: עַי פֿר אַהֲד
בּוֹבְקֵר אֵיל אַהֲד כִּבְשֵׁי־אֶהָד בּוֹשְׁנָתוֹ לְעֵלָה: פֿר אַהֲד
בּוֹבְקֵר אֵיל אַהֲד כִּבְשֵׁי־אֶהָד בּוֹשְׁנָתוֹ לְעֵלָה: תּוֹר חַד בַּר
תּוֹרֵי דְכַר חַד בַּר שְׁמַה לְעֵלְתָא: עַו שְׁעִיר־עֹזִים
אַהֲד לְחַטָּאת: שְׁעִיר־עֹזִים אַהֲד לְחַטָּאת: צִפִּיר בַּר עֲזִין
חַד לְחַטָּאתָא: עַו וּלְזֹבַח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם
חֲמוּשָׁה עֵתְדִים חֲמוּשָׁה בְּבָשִׂים בְּגִישָׁנָה חֲמוּשָׁה זֶה
קֶרְבֵּן פִּגְעִיאַל בּוֹשְׁנָתוֹ: וּלְזֹבַח הַשְּׁלָמִים בְּקָר שְׁנַיִם אֵילִם
חֲמוּשָׁה עֵתְדִים חֲמוּשָׁה בְּבָשִׂים בְּגִישָׁנָה חֲמוּשָׁה זֶה קֶרְבֵּן
פִּגְעִיאַל בּוֹשְׁנָתוֹ: וּלְנִסְכַּת קוֹדֶשֶׁת תּוֹרִין תְּרִין דְּכָרֵי
חֲמוּשָׁה גְּדִי חֲמוּשָׁה אִמֵּרִין בְּגִי שְׁנָא חֲמוּשָׁה דִּין קֶרְבֵּן
פִּגְעִיאַל בַּר עֲכָרָן: פ עַי בְּיוֹם שְׁנַיִם עֶשֶׂר יוֹם נְשִׂאֵי לְבָנֵי
נִפְתְּלֵי אַחִירַע בּוֹשְׁנָתוֹ: בְּיוֹם שְׁנַיִם עֶשֶׂר יוֹם נְשִׂאֵי לְבָנֵי
נִפְתְּלֵי אַחִירַע בּוֹשְׁנָתוֹ: בְּיוֹמָא תְּרֵי עֶשֶׂר יוֹמִין רַבָּא לְבָנֵי
נִפְתְּלֵי אַחִירַע בַּר עֲזִין: עַט קֶרְבָּנוֹ קַעֲרַת־כֶּסֶף אֶחָת
שְׁלִשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אַהֲד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל
בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן
לְמִנְחָה: קֶרְבָּנוֹ קַעֲרַת־כֶּסֶף אֶחָת שְׁלִשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ
מִזְרָק אַהֲד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם |
מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמִנְחָה: קֶרְבָּנָה מְגִיסְתָּא דְכֶסֶף
חַדָּא מֵאָה וּתְלָתִין סֻלְעִין תְּהוּ מִתְקַלָּה מִזְרָקָא חַד דְכֶסֶף
מִתְקַלָּה שִׁבְעִין סֻלְעִין בְּסֻלְעֵי קוֹדֶשׁא תְּרוּיְהוּן מְלִין סֻלְעֵי
דְפִילָא בְּמִשַׁח לְמִנְחָתָא: פ כֶּף אֶחָת עֶשְׂרֵה וְזֶה מְלֵאָה
קְמֻרַת: כֶּף אֶחָת עֶשְׂרֵה וְזֶה מְלֵאָה קְמֻרַת: בְּזִיכָא חַדָּא
מִתְקַלָּא עֶשֶׂר סֻלְעִין הִיא דְדַחְבָּא מְלֵיא קְמֻרַת בּוֹסְמִיא:

חנכת מדבחה כתר דרבינו יתה: פס ובכא משה אל-אהל מועד לדבר אתו וישמע את-הקול מדבר אליו מעל הכפרת אשר על-ארץ העדת מבין שני הכרבים וידבר אליו: ובכא משה אל-אהל מועד לדבר אתו וישמע את-הקול מדבר אליו מעל הכפרת אשר על-ארץ העדת מבין שני הכרבים וידבר אליו: וכד עליל משה למשפן זמנא למללא עמה ושמע ית קלא דמתמלל עמה מעלוי כפרתא די על ארונא דסגדוהא מבין תרין פרוכיא ומתמלל עמה: פ פ פ

קע"ו פסוקים, עמו"ס סימן.

עשר ומנחתם ושעירי עזים שנים עשר לחמאת: כל תורי לעלתא תרי עשר תורין דכרין תרי עשר אמרין בני שנא תרי עשר ומנחתהון וצפירי בר עזין תרי עשר לחטאתא: פס וכל בקר ו זבח השלמים עשרים וארבעה פרים אילם ששים עתדים ששים כבשים בני-שנה ששים זאת חנכת המזבח אחרי המשח אתו: וכל בקר ו זבח השלמים עשרים וארבעה פרים אילם ששים עתדים ששים כבשים בני-שנה ששים זאת חנכת המזבח אחרי המשח אתו: וכל תורי לנכסת קודשאי עשרין וארבעא תורין דכרין שתין גרזן שתין אמרין בני שנא שתין דא

הפטרה לפרשת נשא בשופטים פרק יג

יג ויהי איש אחד מצרעה ממשפחת הדני ושמו מגוח ואשתו עקרה ולא ילדה: ויבא מלאך-יהוה אל-האשה ויאמר אליה הנהנא את-עקרה ולא ילדת והרית וילדת בן: ועתה השמרי נא ואל-תשתי יין ושכר ואל-תאכלי בל-טמא: ה כי הנך הרה וילדת בן ומורה לא-יעלה על-ראשו כרינוור אלהים יהיה הנער מן-הבטן והוא יחל להשיע את-ישראל מיד פלשתים: ותבא האשה ותאמר לאישה לאמר איש האלהים בא אלי ומראהו כמראה מלאך האלהים נורא מאד ולא שאלתיהו אי-מזה הוא ואת-שמו לא-הגיד לי: ויאמר לי הנך הרה וילדת בן ועתה אל-תשתי ו יין ושכר ואל-תאכלי בל-טמאה כרינוור אלהים יהיה הנער מן-הבטן עד-יום מותו: ה ויעתר מגוח אליהוה ויאמר כי אדוני איש האלהים אשר שלחת יבואנא עוד אלינו ויורנו מה-נעשה לנער היולד: ו ישמע האלהים בקול מגוח ויבא מלאך האלהים עוד אל-האשה והיא יושבת בשדה ומגוח אישה אין עמה: ותמהל האשה ותרוץ ותגד לאישה ותאמר אליו הנה נראה אלי האיש אשר-בא ביום אל: ו יקם וילך מגוח אחרי אשתו ויבא אל-האיש ויאמר לו האתה האיש אשר-דברת אל-האשה ויאמר אני: ו יאמר מגוח עתה יבא דברוך מה-יהיה משפט-הנער ומעשהו: ו יאמר מלאך יהוה אל-מגוח מפל אשר-אמרתי אל-האשה תשמר: ה מפל אשר-יצא מגפן היין לא תאכל ויין ושכר אל-תשת וכל-טמאה אל-תאכל כל אשר-צויתיה תשמר: ו יאמר מגוח אל-מלאך יהוה נעצרהנא אותך ונעשה לפניך גדי עזים: ו יאמר מלאך יהוה אל-מגוח אם-תעצוני לא-אכל בלחמך ואם-תעשה עליה ליהוה תעלנה פי לא-ידע מגוח כרימלאך יהוה הוא: ו יאמר מגוח אל-מלאך יהוה מו שמך כריבא דברך וכברגוד: ו יאמר לו מלאך יהוה למה זה תשאל לשמי והוא-פלאי: ו יקח מגוח את-גדי העזים ואת-המנחה ועל על-הצור ליהוה ומפלא לעשות ומגוח ואשתו ראים: ו יהי בעלות הלחב מעל המזבח השמימה ועל מלאך-יהוה בלחב המזבח ומגוח ואשתו ראים ויפלו על-פניהם ארצה: ו ולא-יוסף עוד מלאך יהוה להראו אל-מגוח ואל-אשתו אז ידע מגוח כרימלאך יהוה הוא: ו יאמר מגוח אל-אשתו מות נמות כפי אלהים ראינו: ו ותאמר לו אשתו לו חפץ יהוה להמיתנו לא-לקח מידנו עליה ומנחה ולא הראנו את-בל-אלה וכעת לא השמיענו כזאת: ו ותלך האשה בן ותקרא את-שמו שמשון ויגדל הנער ויברכהו יהוה: ו ותחל רוח יהוה לפעמו כמחנה דן בין צרעה ובין אשתאול: